Özgür bir ülke, demokratik bir cumhuriyet için özgürlük kurultayında buluşalım!
Demokratik Cumhuriyet için yaşamı meclislerde birlikte örgütleyelim.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Nisan 2018

Bu "İYİ"lik halka "Saadet" getirecek mi?

Hasan FERAMUZ

Türkiye seçim sathına girdikçe saflar sıklaşıyor. AKP/Erdoğan-MHP saflarını sıklaştırdıkça genişlemek yerine daralıyor, bu da muhalefetin iştahını kabartıp kendi saflarını sıklaştırmasına neden oluyor.
İyi Parti ile Saadet Partisi "sağ"daki boşluğu doldurup AKP/Erdoğan'ın etrafındaki kuşatmayı daha da daraltmak için hamlelerini hızlandırıyorlar.
(...) *Devamı 7. sayfada*

Doğan medyanın satışının ardından

Meral ÇINAR

Doğan Medya Grubu Demirören Holdinge 916 Milyon dolara resmen satıldı. Demirören'in iktidar ile yakınlığı nedeniyle de herkesi bir telaş sardı: Medyada artık iktidar politikalarına alternatif hiçbir ses çıkmayacak!
Çünkü Gezi direnişi sırasında Türkiye'nin dört bir yanı yangın yerine dönmüşken penguen belgeselleri yayınlayan Doğan Medya'ya bağlı CNN Türk değildi.
Çünkü 16 Nisan referandumunda "Hayır" dediği için hedef gösterilerek tazminatı verilmeden işten atılan İrfan Değirmenci Doğan Medya çalışanı değildi. Erdoğan'ı eleştirmekten, hatta sadece imalardan bile onlarca medya çalışanını işten atmadı "sevgili" Aydın Doğan...
(...) *Devamı 5. sayfada*

Birlik mücadele dayanışma!

Demokratik bir anayasa ve demokratik bir cumhuriyet, inşa edilmeye çalışılan faşizme karşı direnişin ufkunda parlayarak yolumuzu aydınlatıyor!

Kapitalizm, yaşadığı çok yönlü krizin içinde çırpınır, kendisiyle birlikte bütün insanlığı da uçuruma sürükleyecek yeni bir dünya savaşına doğru sürüklenirken, dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele günü yaklaşıyor.
1 Mayıs 2018'de, yeryüzünün bütün coğrafyalarındaki işçiler, emeğiyle kurdukları kendi yaşamları gibi, yeni bir dünyayı da kurmanın acil sorumluluğuyla yüzleşecekler.
Kapitalizmin, geleceği yok!
O, insanlığa daha fazla sömürü, yoksulluk, işsizlik ve savaştan başka bir şey veremiyor. Hatta, doğanın yıkımıyla insalığın yaşama hakkını tehlikeye sokuyor. Yeni bir dünya savaşı tehlikesi ise, kapitalizmin insanlığa düşman bir sistem olduğunu bir kez daha gösteriyor.
O, dünya insanlığının bünyesinde onu çürüterek kendisini sürdürmeye çalışan bir habis ur. O, bir toplumsal kanser türü!
Sermayenin açgözlü saldırganlığının yeryüzünü uçuruma sürüklediği günümüzde, söz sırası işçi sınıfında!
Umut, işçi sınıfında!
Umut, emeğin sermayenin tahakkümünden kurtularak dünyayı yeniden kurmasında!

Umut, sosyalizmde!

1 Mayıs, ülkemizde, sermayenin diktatörlüğü olan faşizmi inşa etmeye çalışan egemenler ve direnen, direnirken de demokratik bir cumhuriyet için adımlar atan halk güçleri arasındaki mücadele koşullarında yaşanacak.
Sömürünün yoğunlaşması ve sosyal hakların yok edilmesiyle, kadınlara dönük aşağılamalar, coğrafyamızın doğal zenginliklerinin yağmalanması, farklı etnik kökenlere ve inançlara yönelik saldırılarlar birlikte uygulanarak ülke cehenneme çevriliyor.
Şimdi, toplumsal refah ve özgürlük için mücadele etmekten başka yol yok!
Demokratik bir anayasa ve demokratik bir cumhuriyet, inşa edilmeye çalışılan faşizme karşı direnişin ufkunda parlayarak yolumuzu aydınlatıyor!
Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın demokratik cumhuriyet, yaşasın sosyalizm!

AKP'nin seçim hesabı

AKP'nin meclisten geçirdiği seçim ittifakı yasasının salt **3** teknik bir düzenleme olmadığının herkes farkında.

Mezhepçi politikalar ve Aleviler

İktidar mezhepçi politikaları aracılığıyla Alevilerin etrafına ateşten bir çember örüyor. **4**

İktidarın kadro aldatmacası

AKP iktidarı, taşerona kadro adı altında işçilere ayrımcılık, fişleme ve tasfiye dayatıyor. **6**

Şeker fabrikalarını ne zaman kaybettik?

Hasan DURKAL

Devletin elinde kalan son kamu iktisadi teşebbüslerinden olan, Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş. (TürkŞeker) bünyesinde faaliyet gösteren 14 şeker fabrikası yerel ve küresel sermayenin çıkarları çerçevesinde özelleştiriliyor.
Satışlara başlandı bile. Kırşehir, Çorum, Bor ve Yozgat şeker fabrikaları yeni alıcılarını buldular bile. Diğer 10 fabrika ise ihalelerini bekliyor..
(...) *Devamı 5. sayfada*

Afrin'den sonra

Afrin "lokumu" sakın içinde "zoka" saklayan "zehirli" bir "ikram" olmasın?

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Afrin, dar anlamıyla bir savaş olarak yaşanmış-yaşanıyor olsa da, halen devam eden bir süreç olarak, öncesindeki birçok olgunun varlığını netleştirdi, yenilerinin de önünü açtı. Peki, başkalarının yanı sıra, malum "eksen değiştirme" olasılığı açısından, acaba Afrin'le birlikte yeni bir durum oluştuğunu tespit edebilir miyiz?
Erdoğan'ın danışmanı İlknur Çevik'in de vurguladığı Rusya'nın Türkiye'ye açık desteği, herkesin aklına aynı soruyu düşürmüş olmalıdır: Türkiye-Rusya ilişkileri, Afrin öncesindeki gelişmeleri bir ön-yoklama olarak kendisine destek alan özel ve kalıcı bir "ittifak" zeminine mi yerleşiyor? Rusya'nın sağladığı "kolaylık", acaba savaşla sınırlı olmayan bir yeni dönemin başlangıcı anlamına mı geliyor?
Öyle ya, herkesin de bildiği gibi, ABD ve AB'nin sessiz onayı savaşın şimdiye kadarki akışında Türkiye'nin önünü açmış olsa da, savaşın seyrinde belirleyici olan, Türk ordusuna ait uçakların Rusya'nın kontrolündeki Suriye hava sahasında serbestçe uçabilmesi oldu.
İşte, o zaman, "izni" veren Rus devlet aklı ne düşündü, neyi hedefliyor olabilir?

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Afrin "lokumu" verilerek Türkiye, savaşa "ortak" edilmek mı isteniyor?

Afrin'den sonra

Türkiye-Rusya ilişkileri, Afrin öncesindeki gelişmeleri bir ön-yoklama olarak kendisine destek alan özel ve kalıcı bir "ittifak" zeminine mi yerleşiyor? Rusya'nın sağladığı "kolaylık", acaba savaşla sınırlı olmayan bir yeni dönemin başlangıcı anlamına mı geliyor?

(1. sayfadan devam)

Devlet aklı

Türk devlet aklının, Cerablus-Bab-Afrin ekseninde konuşlanmayı, aslında Musul-Halep ekseninin kuzeyindeki alanı kendisine bağlı bir coğrafyaya dönüştürmenin ilk adımı olarak başarmak istediği anlaşılıyor.
TC, ancak savaşarak yaratabileceği bu fiili durum üzerinden, hem Kürt sorununu kendi çıkarlarına uygun biçimde çözmenin koşullarını yaratmayı hem de Orta-Doğu coğrafyasının yerel hegemonu olmayı hedefliyor. Sürecin bir sonraki aşamasında da, küresel düzenin boşluklarından faydalanarak emperyalist hiyerarşinin üst basamaklarına sıçramak denenecektir.
İyi de, herkesin aklı kendisine; nasıl ki Türk devlet aklı varsa, Rus devletinin "iyiliksever" olduğu ya da "nezaket kuralları" içinde davrandığı gibi bir ahmakça düşünce yürütülmüyorsa, onun da etrafına kendi gözleriyle ve kendi çıkarlarını esas alarak baktığı-bakacağı açık değil mi?
Peki, o zaman Rus devletinin derin koridorlarında neler hesaplanıyor, hatta "eski düşman" Türkiye söz konusu olduğuna göre biraz daha gerçekçi yazacak olursak hangi tuzaklar planlanıyor olabilir?
Acaba, uçuş izni üzerinden Afrin "lokumu" verilerek savaş alanına çekilen Türkiye, savaşın şimdiden sonraki akışına "ortak" edilmek, daha doğrusu "bağlanmak" mı isteniyor? O "bağlanma", savaşın şiddetli anaforlarına rağmen ayakta kalabilmek için sürekli ihtiyaç duyacağı Rusya "himayesi" üzerinden bir yeni "bağımlılığın" inşasının zemini olarak mı kullanılacak?
Şayet Rusya Türkiye'yi kendisine "bağımlı" yapmak için Afrin savaşını kullandı ise, şimdi de İdlib'e doğru "çekerek" hedefine doğru ilerlemek mi istiyor?

Rus ruleti

Afrin "lokumu" sakın içinde "zoka" saklayan "zehirli" bir "ikram" olmasın?
İşte, neredeyse yüzlerce yıllık "düşmanlığın" ardından henüz yeni başlayan ve dolayısıyla henüz kalıcılık ya da derinlik kazanmamış bir süreç olan Rusya-Türkiye "yakınlaşması", Türkiye savaşın içine çekildikçe-girdikçe yaşanacak gelişmelerin itmesiyle güçlenebilir. Peki, uzun süredir "sahada" olduğu için savaş alanına tümüyle hakim olan ve bir dünya-devleti olmanın güç ve yeteneklerini taşıyan Rusya'nın, "yakınlaşma" sürecini, kendi hegemonyasına sokacak özel bir zemine yerleştirmek isteyeceği açık değil mi?
Rusya, on binlerce militanla içli-dışlı olacak ve bölgedeki kaos tarafından çok yönlü darbelerle ve sürekli sarsılıp zorlanacak olan Türkiye'yi, kendisine muhtaç duruma sokmayı ve zamanın akışı içinde kendi istediği türden bir konuma yerleştirmeyi hesaplıyor olmasın?
Şayet o noktaya kadar ulaşılamasa bile, Rusya, küresel düzeyde gerilim yaşadığı Batı bloğunun "kafası karışık" ve "fazla hırslı" bir üyesiyle "oynayarak", küresel rekabette pozisyon kazanmış olacaktır.
Öte yandan, söz konusu "oynama", binlerce militanı Suriye'nin diğer bölgelerinden Türkiye'nin desteğiyle İdlib bölgesine toplayıncaya kadar sürdükten sonra, Rusya, "pekala, oyun bitti" diyerek İdlib'e yönelebilir, hatta "Afrin'den ve Bab'dan çıkılmasını" da talep edebilir.
Evet, Türkiye'nin Batı'dan kopmasının zorluğunu ve koparmanın külfetlerini kaldıramayacağını düşünen Rusya, kendi oyun planını "sınırlı" bir süre ve hedef üzerinden de yürütüyor olabilir.

Kuşlar ve devletler

Kapitalist sistemin "omurgası" olan sermayenin somut-tarihsel hareketinin Batılı ve yerel yürütücülerinin aralarındaki özel ilişkiden ivme alan "bağımlılık", şimdiye dek canlı-hareketli bir süreç içinde sürekli daha da derinleşerek kendisini gerçekleştirdi.

İki tarafın çok farklı çıkarları tarafından güdülenerek ve farklı hedeflerle yüklü olarak süren Türkiye-Rusya "yakınlaşması", tarafların liderlikleri eliyle, bağlayıcı maddi adımlar atılarak ve üstelik dramatik konuşmalar ve jestlerle süslenerek devam ediyor. Demek iki tarafın çıkarlarının kesiştiği bir ortak alan var ve bir ortak gelecek olasılığı da mümkün görülüyor ki olanlar oluyor diye düşünülebilir.
Üstelik tarafların birbirlerinden oldukça farklı olan hesaplarını-hedeflerini de ayrıntılarına dek analiz ettiklerini-bildiklerini tahmin edebiliriz; ama yine de "yakınlaşma" süreci devam ettiğine göre, karşılıklı ihtiyaç ve arzunun güçlü olduğu anlaşılıyor.
Gelin görün ki, Türkiye ama o kadar da "hafif" ya da "boş" değil ki!
İşte, ya "eski" bağımlılık; ekonomik (sermaye ilişkileri), siyasi (devletlerarası anlaşmalarla belirlenmiş ilişkiler) ve askeri (NATO üyeliği) üzerinden kendisini var eden "Batı'ya bağımlılık" ne olacak?

Ağırlıklar, bağlar ve çekim güçleri

Öyle değil mi, Türkiye "kuş" değil ki istediği zaman istediği yere uçabilsin! Onun yüklendiği ve taşımak "zorunda" olduğu epey "ağırlık" var. Üstelik söz konusu "ağırlıklar" onu var eden ilişkiler alanına kök saldığı için çekim güçleri de oldukça fazla!
Evet, kapitalizmin "öncü" gücü Batı, erken kapitalistleşmiş olmanın kendisine kazandırdığı üstünlüklere dayanarak Osmanlı coğrafyasında kapitalist ilişkilerin gelişmesinde oynadığı özel rolün "meyvelerini", Osmanlı'yı borç batağına sokup kendisine "bağlayarak" ve bu bağımlılık üzerinden hem kendisinin "pazarı" yapıp hem de hammadde zenginliklerini yağmalayarak toplamıştı.
Batı'nın "emperyalist" aşamaya geçtiği döneme rastlayan TC'nin kuruluşundan itibaren ise, "bağımlılık" kuruluş ve gelişme sürecine sermaye ilişkilerinin maddi gücü üzerinden doğrudan katılıp ortak olarak, bilinçlice inşa edilip derinleştirildi.

Tarihsel derinlik

Anlayacağımız, Batı ve Anadolu coğrafyasının ilişkisi, yüzeyden ya da güncel/konjonktürel bir sıradan "pozisyon" alma değil, tarih içinde yaşanmış gerilim momentlerinde bir dizi "belirlenim" yüklenerek inşa edilen, üstelik "dışardan" yapılan zorlamaya "içerden" epey destek alan ve tarafların adeta "kaynaştığı" ya da "iç içe geçtiği" özel bir "bağımlılık" ilişkisidir. Türkiye kapitalizminin yerel sermaye havuzları/devreleri ile Batı'nın sermaye havuzları/devreleri, Batı'ya "bağımlı" bir yapısallık içinde ortaklaşmış, iç içe geçmiş durumdadır. Batı merkezli emperyalizm, Türkiye açısından, "dışsal" değil, "içsel" bir gerçekliktir.

Kapsayıp içererek kök salma

Kapitalist sistemin "omurgası" olan sermayenin somut-tarihsel hareketinin Batılı ve yerel yürütücülerinin aralarındaki özel ilişkiden ivme alan "bağımlılık", şimdiye dek canlı-hareketli bir süreç içinde sürekli daha da derinleşerek kendisini gerçekleştirdi. Yerel sermaye güçleri, 12 Eylül sonrasında, ama özellikle Derviş kararları sonrasındaki AKP döneminde Batı merkezli sermaye güçleriyle Osmanlı-Cumhuriyet tarihinin en derin ve kompleks kaynaşmasını gerçekleştirdi.
Üstelik aynı "bağımlılık" gerçekliği, Türkiye'nin toplumsal ve siyasal bütün alanlarına da kendi damgasını vurdu. Sistemin "omurgası" olan sermayenin hareketinin bin bir dolayım ağından akarak ağırlıklı olarak belirleyip kendi ihtiyaçlarıyla uyumlu hale soktuğu toplumsal ve siyasal ilişkiler, "bağımlılık" olgusuyla damgalandı. "Bağımlılık", başta "devlet" olmak üzere, hayatın her alanına bulaşarak sızdı ve kendisiyle uyumlu doku ve işleyişler-akışlar var ederek her yere kök saldı.

Türkiye nereye gidiyor?

Küresel düzeyde yaşanan hegemonya krizinde, aslında kendisi de iç bütünlüğünü korumakta zorlanmaya başlayan Batı bloğunun karşısında oluşmaya başlayan Rusya-Çin eksenine mi yerleşiyoruz?

O çok konuşulan "eksen değişikliği" öylesine yan yana gelmiş iki kelime değil. Neredeyse 200 yıla yayılan uzun bir tarihsel süreç içinde ve egemen sermaye ilişkilerinin somut-tarihsel hareketi üzerinden maddi bir güç kazanarak hayatın her alanında bilinçlice inşa edilmiş olan "Batı'ya bağımlılık" gerçekliğinin çözülüp dağıldığı ve yerine yenisinin kurulmaya başlandığı anlamına geliyor.
AKP-Erdoğan ittifakının bir zamandır Batı ile yaşadığı özel "gerilim" ve bu gerilimin 15 Temmuz başarısız darbe girişimi sonrasında kazandığı özel ağırlık, öncesinde başlayıp Afrin sürecinde derinleşme yoklamaları yapan Rusya ile "yakınlaşma", NATO'nun uyarılarına rağmen S-400'lerin alımı, Akkuyu'daki nükleer santral yapımı gibi farklı yönlerde yaşanan öteki gelişmelerle ve aynı anda küresel düzlemde yaşanan Batı-Rusya arasındaki gerilimle birlikte düşünülünce, söz konusu "gerilim" ve "yakınlaşma" acaba başka ve derin boyutlara sahip mi ya da olacak mı sorusunu doğuruyor.
Afrin süreci, söz konusu soruyu öne çıkardı.

Koptuktan sonra

Evet, yoksa o çok konuşulan "şey" mi oluyor, "eksen" mi değiştiriyoruz?
Batı'dan kopuyor muyuz?
Küresel düzeyde yaşanan hegemonya krizinde, aslında kendisi de iç bütünlüğünü korumakta zorlanmaya başlayan Batı bloğunun karşısında oluşmaya başlayan Rusya-Çin eksenine mi yerleşiyoruz?
Henüz kaba ve ilkel bir konumlanma seviyesine ulaşabilmiş olan rüşeym halindeki söz konusu dünya-tarihsel eksenler oluşumlarını tamamlamış sayılır mı, artık "geri dönülemeyecek" eşikler aşılmış mıdır, ABD-AB ya da Rusya-Çin eksenlerinin, bileşenleri açısından kararlı-kalıcılaşmış bir kaynaşma sağladıkları söylenebilir mi?

Şeytanların dansı

Yoksa şimdi yaşanan kriz ortamının yarattığı özel fırsattan istifade ederek Batı bloğunun içindeki pozisyon güçlendirilmek mi isteniyor?
Ya da, henüz oluşma aşamasındaki eksenlerin zayıflık ya da hamlıklarından faydalanarak ve kriz tarafından zorlanan tarafların acil ihtiyaçları üzerinde "sörf" yaparak "bağımsız" bir konumlanma mı inşa edilmek isteniyor?
Öylesi bir "bağımsız" güç olma yoklanıyorsa, "Dimyad'a pirince giderken evdeki bulgurdan olma" ya da soğuk güç ilişkilerini dayatarak "o işler öyle olmaz böyle olur" diyebilecek büyük küresel güçler tarafından "ameliyat masasına" yatırılıp parçalanma riski var mı? Ava çıkan avlanabilir mi?
Peki, ya bütün ihtimaller birden aynı anda hareket halinde ise?

Büyük kapitalist güçler arasındaki doğrudan savaş olasılığı gerçekliğe dönüşecek mi?

Zirvede savaş mı olacak?

Suriye'deki kimyasal gaz kullanımı üzerinden yaşanan savaş çıkarma olasılığının gerçeğe dönüşmesi zor gözükse de özellikle ABD'nin bir savaşa "ihtiyaç" duyduğu görülüyor. Bu "ihtiyaç" her an başka bir fırsattan faydalanarak yeniden öne çıkabilir.

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Trump'ın attığı tweet, bir "gizli gerçek" olarak herkesin bilincinde huzursuzluk yaratan büyük güçler arasında dünya çapında yaşanacak bir paylaşım savaşı olasılığını birden canlandırdı.
Tarafların ellerindeki silah gücü düşünüldüğünde muazzam yıkım yaratacağı ve yeryüzünde yaşayan herkesin hayatını bir biçimde kararta-cağı açık olan savaş, artık uzak geleceğe ait küçük bir olasılık değil.
Aslına bakılırsa, savaş zaten başlamış ve üstelik zamanın akışıyla sürekli olarak yeryüzünün farklı coğrafyalarına değişik biçimlere bürünerek yayılıyordu.
Hemen yanı başımızdaki Orta-Doğu coğrafyası da o coğrafyalardan biriydi.
Şimdi ise, "aracısız" doğrudan bir savaşın olasılığı belirdi.

Batılı güçler

Batı (ABD, İngiltere ve Fransa öncülüğünde), yüzyıllardır dünyanın zirvesinde konumlanan hegemon güç konumunun sarsılmaya başlamasından rahatsız.
O konum üzerinden yaptıkları hırsızlıkları artık yapamayacaklarından korkuyorlar.
Dünyanın efendisi olmayı kaybetmek istemiyorlar.
Savaş üzerinden, ellerindeki silahlarla yaratacakları yıkımla rakiplerini yıpratmak ve kendi efendiliklerinin bir süre daha devamını sağlamayı hedefliyorlar.
Aynı zamanda, şimdi oluşan boşluktan faydalanarak öne çıkıp kendi bölgesinin belirleyici olmaya çalışan Brezilya, Meksika, Türkiye, Güney Afrika, İran gibi ülkeleri, yaratacakları yıkımın vahşeti üzerinden "ikna" ederek mevcut "bağımlılık" konumlarını yeniden inşa edecekler. Kurucusu oldukları sistemin yaşadığı çok yönlü tıkanma ise, onları çılgınlaştırıyor.

Çin ve Rusya

ABD'nin ve yanına aldığı diğer Batılı güçlerin sarsılan hegemonya güçlerinden faydalanmak isteyen Çin ve Rusya ise, sadece Batı değil kendilerinin de ortak olduğu çok kutuplu bir yeni dünya zirvesine yerleşmeyi hedefliyor. Zirvede olarak yeryüzünün zenginliklerinin yağmasından şimdikinden daha büyük paylar almak istiyorlar.
Üstelik, Çin söz konusu olduğunda, onun gelecekle ilgili "hayallerinin" daha renkli olduğundan emin olabiliriz. Şimdiki "temkinli" hali, zamanın kendi lehine çalıştığını görmesi yüzünden, vakit kazanmak istiyor.
Coğrafyasının ve nüfusunun büyüklüğü ve ekonomisinin gücü üzerinden yol alarak tek hegemon güç olarak ABD'nin eski yerinin yeni sahibi olmayı hedeflediğini, "çok kutuplu" şimdiki hedefini ise bir "ara aşama" olarak gördüğünü tahmin edebiliriz.

Savaş çıkabilir mi?

Evet, bir yeni dünya savaşı çıkabilir; ama bu tespit çıkacağı anlamına gelmez.
Şimdi yaşanan Suriye'deki kimyasal gaz kullanımı üzerinden yaşanan savaş çıkarma olasılığının gerçeğe dönüşmesi zor gözükse de özellikle ABD'nin bir savaşa "ihtiyaç" duyduğu görülüyor.
Bu "ihtiyaç" her an başka bir fırsattan faydalanarak yeniden öne çıkabilir.
Öte yandan, her durumda, yaratacağı muazzam yıkımın sonuçta kimsenin kazanamayacağı bir gerçeklik yaratarak yeryüzünü kaosa sürükleyebileceği korkusu, tarafları kendilerini gemleme yönünde zorlayacaktır.
Eski koşullardan farklı olarak, tarafların sermaye güçlerinin birbirlerinin coğrafyalarında yaptıkları büyük ölçekli yatırımlar da savaş sürecinde yaşayacakları yıkım yüzünden, fren vazifesi görecektir.
Dünya halklarının, barış güçlerinin ve halk hareketlerinin savaşa karşı yürütecekleri mücadele de belirleyici önem taşıyor.
Komünist hareketin yeniden yapılanıp güç kazanması da kendi çıkmazından gittikçe boğulan ve insanlığı uçuruma sürükleyen kapitalist güçlere karşı yürüteceği mücadeleden geçiyor.

Bu "İYİ"lik halka "Saadet" getirecek mi?

İyi Parti-Saadet Partisi ittifakı evdeki hesap açısından oldukça parlak umutlar saçıyor.

Hasan FERAMUZ

(1. sayfadan devam...)

Akşener MHP'den "vazgeçmiyor

1 Nisan günü Ankara'da gerçekleştirdiği kongreyle gövde gösterisi yapan İyi Parti, artık "heyula" olmadığını gözler önüne serdi.
Kongredeki kitlesellik, İyi Parti'nin MHP'den kopuşları gerçekleştirerek ilk aşamayı başarıyla atlattığını gösteriyor.
Kongrede seçimlere gideceği ekibi oluşturan Meral Akşener, ana kadroların seçiminde tercihini ağırlıklı olarak Müsavat Dervişoğlu, Koray Aydın, Ümit Özdağ gibi "eski" MHP'lilerden yana kullandı.
Akşener, "devlet" pastasından istediği payı kapamayan MHP'lilere gösterdiği ihtimam ile AKP'den kaptıkları payı olası bir yenilgide kaybetmek istemeyen "devletli" MHP'lilerin gönlünü kapmaya çalışıyor.

Adres "Saadet"

Saadet Partisi'nde Temel Karamollaoğlu ise gerek yumruğunu havaya kaldırması gerekse halktaki yoksullaşmayı vurgulayan söylemleri, gerekse Kürt meselesi üzerine söyledikleriyle dikkat çekiyor.
Karamollaoğlu, ekonomik krizle birlikte daha da yoksullaşan ve AKP'den uzaklaşma eğiliminde olan yoksul Müslümanların "sola" kaymasını engelleyerek yanına çekmeyi ve kitle desteğini kazanmayı hedefliyor. Diğer yandan Karamollaoğlu da kesesini dolduran fakat kesenin altının delinerek her şeyini kaybetmekten korkan "eski Türkiye'nin mücahitleri"-"yeni Türkiye'nin müteahhitlerini" kapma derdinde.
"Deli miyim ki Cumhur ittifakına katılayım" diyen Karamollaoğlu, bir delilik yapmak istemeyenler için "saadet"lerini devam ettirecekleri bir adres olduğunu açıkça gösteriyor.

İttifak kime yarar?

Sağ şeritten hızlanarak gelen bu iki partinin ittifak kurma ihtimali ise son çıkan yasa ile oldukça artmış durumda.
İyi Parti'nin baraj sorunu olmadığı göz önünde tutulursa özellikle Saadet için bu ittifak oldukça hayati. Son seçimlerde yüzde 2'yi zor bulan Saadet'in, bu ittifak sayesinde "boşa gitmemesi" için AKP'ye atılan oyları alabilme şansı yüksek. Böylece hem AKP'den ciddi bir kitle koparılmış olacak hem de AKP/Erdoğan etrafındaki çember daraltılmış olacak.
Bu ittifak Cumhurbaşkanlığı seçimleri için de oldukça kazandırıcı. İttifak ile ilk aşamada Meral Akşener'in, oyları yüzde 25'e çakılmış olan CHP'nin göstereceği adayı geçerek ikinci tura kalma şansı yüksek. Akşener ikinci tura kaldığı takdirde de Erdoğan karşıtlığından seçimi kazanarak kısa yoldan iktidar olabilecek.
İyi Parti-Saadet Partisi ittifakı evdeki hesap açısından oldukça parlak umutlar saçıyor. Bu parlak umutlar, Erdoğan'a ayar vermek isteyen veya post-Erdoğan sürecinde herhangi bir tufan yaşamak istemeyen ABD-AB-TÜSİAD ve bilumum sermaye için de oldukça güzel.
Fakat evde hesaplanan "İyi"liğin "Saadet" getirmesi, halk güçlerinin de çabasıyla, halkın çarşı-pazarına uymaması da ciddi bir ihtimal.

AKP'nin seçim hesabı

Seçim ittifakı yasasının salt teknik bir düzenleme olmadığının herkes farkında.

Emrah ARIKUŞU

Erdoğan-Bahçeli koalisyonu, benden sonrası tufan anlayışıyla hareket ediyor ve 2019'da yapılacak seçimi varlık-yokluk sorunu olarak görüyor. Çoğunluk ellerindeyken bir gece baskınıyla, seçimlerin kaybedilmemesi için seçim ittifakı yasası adı altında bir dizi düzenleme getirdiler.
Kazanacakları sandığı ortaya koydular.

Kurallar değişti

Zarflarda sandık kurulunun mührünün olması şartı aranmaması mühürsüz oyların geçerli hale gelmesini sağlıyor. 16 Nisan'daki mühürsüz oyların geçerli hale gelmesini sağlayan YSK kararı bu düzenlemeyle yasallaştırılıyor. Pusula ve zarf basma yetkisi olan iktidara hukuksuzca avantaj sağlanıyor. Seçim ve sandık bölgesi değişimleri YSK tarafından yapılacak olması, sandık kurul üyeleri ve başkanlarının belirlenmesinde kaymakam ve valilere yetki verilmesi ise keyfi uygulamaların önünü açacak, Doğu ve Güneydoğu'da kullanılan oylarda usulsüzlüğe sebep olacak.

Kıyak ve basınç

Bir başka noktada sandık çevresi tanımı daraltılarak polis ve askerin oy kullanılan odaya kadar gelmesine izin verilmesi sandık kurul üyeleri ve seçmen baskı altına alınabilir.
Son olarak seçim barajı korunurken ittifakın toplam aldığı oy üzerinden diğer partilerin de barajı geçiyor olması ise MHP'ye kıyak yaparken BBP gibi partilerin de AKP güdümüne girmesine imkân sağlayacak.

Seçim darbesi

Seçim ittifakı yasasının salt teknik bir düzenleme olmadığının herkes farkında. Bu, AKP iktidarının 1 Kasım ve 16 Nisan'da yapılan seçim darbelerinin devamıdır. AKP şimdiye kadar yüzde 40'larda alınan oy oranlarıyla "çoğunluğu" sağlamayı başarıyordu. 7 Haziran'da başaramayınca şiddet ortamında 1 Kasım seçim darbesini yapmıştı. 16 Nisan referandumunda ise YSK darbesiyle durumu lehine çevirdi. Şimdi AKP'nin önünde % 50+1 almak gibi bir sorun var. Erdoğanizmin ikbali açısından seçimin garantiye alınması gerekiyor.

Erdoğan'ın korkusu: Gezi

Erdoğan seçim ittifak yasasıyla AKP karşıtı güçlere ayar vermeye çalışıyor. Gezi direnişi döneminde bahsi çok yapılan AKM üzerinden "çatlayın patlayın" çıkışı ile Gezi güçlerine mesaj veriyor, moral bozmaya çalışıyor.
Anlaşılan çocukken de oyun kazanmak için "mızıkçılık" yapmış.
Sahte muhalefet Doğan Medyanın satın alınması da yine tek seslilik yaratarak güçlerin dağılmasını sağlama hamlesi. Referandumda ortaya çıkan % 50'nin bilinciyle oynamak istiyor. Ortak hareket etme ihtimali ile oynuyor.

Hesap zamanı

Şimdi AKP'nin önünde ekonomik kriz, devlet asabiyetinin kaybolduğu iktidar odağı, sürekli darbelerle çatlayan toplumda meşruiyet üretememe gibi derin sorunlar var. Ayrıca "içerden" kendini fazla göstermeyen şimdilik suskun ama fırsatını bulduğunda hamle yapacak bir klik var. Esas olan, tüm bu sorunlar etrafında attığı adımlardan hoşnut olmayan toplumsal güçler de hareket halindeler.
İktidar bu kadar sıkışmışken hesaplaşmayı 2019'a ertelemeden, oraya kadar yığınak yaparak, küçük büyük mücadele imkânları yaratarak sokağın nabzı tutulan bir süreç işletilmesi halkın çıkarına olacaktır.
Toplumsal dinamiklerin enerjisinin üretileceği ve daha da büyüyerek bir alternatif seçenek haline gelebileceği bir pozisyon alabilme imkânı önümüzde duruyor. AKP hesapları ayrıntısına kadar yapıyor, halk da hesap kesmeye hazırlanıyor.

POLİTİKA

Toplumsal çürüme sinyalleri ve ötekileştirme politikaları devam ediyor

Mezhepçi politikalar ve Aleviler

AKP/ Erdoğan iktidarı, AKP-MHP ittifakı ile milliyetçiliği, ırkçılığı derinleştirirken adım adım faşizmi inşa etmektedir. "Devletin bekası" adına bütün güçleri şovenizmin ve mezhepçiliğin, cenderesine çekmektedir.

Haydar ARIKUŞU

AKP iktidarı, toplumun bütün alanlarında gerilimi tırmandırıyor.
Uçlaştırıyor, ötekileştiriyor, düşmanlaştırıyor… İşçiler, kadınlar, Kürtler, Aleviler, ekolojistler, sanatçılar, toplumsal muhalefet dinamikleri AKP/ Erdoğan iktidarının faşizme everilen politikaları altında eziliyor, dağıtılmaya çalışılıyor.
Aleviler, bu faşizan/Erdoğanist, tek adam rejiminde büyük zulümler görmeye devam ediyor. Bu gerçekliği, son dönem Alevilere uygulanan baskı, tutuklama, nefret söylemlerindeki artışta açıkça görüyoruz.

Alevilere yönelik tutuklamalar

Erzincan'da aralarında Genel Başkan Yardımcısı Erol Yeter'in de bulunduğu 16 PSAKD üye ve yöneticisi, "örgüte yardım ve yataklık" iddiasıyla tutuklandı.
Pir Sultan Abdal Kültür Derneği yönetici ve üyelerinin gözaltına alınıp ardında tutuklanması, Aleviler için kabul edilemezdir.
Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri, 1993 sonrası oluşan Alevi Hareketinin temel örgütlenmelerindendir.
Dolayısıyla devletin son tutuklamalarda verdiği mesaj açıktır.
Açılım politikasıyla asimile edemedikleri Alevileri; baskı, korku ve tutuklamalarla sindirip yok etmeye çalışıyorlar.
Baskıyla da yetinmiyor düşmanlaştırma politikalarını "ince bir ayarda" topluma yayıyor.
AKP'li bir yöneticinin "Alevilerden şehit mi olurmuş, şehit olması için camide namaz kılınıp tekbir getirilmesi gerekiyor" gibi açıklamalar yapması bu düşmanlaştırmanın en açık örneğidir.

Alevileri yok saymaya devam

Geçtiğimiz günlerde, Alevileri yok sayma politikalarına bir yenisi daha eklendi.
Devletin "Alevilik İnancını" asimile etme fabrikası gibi çalışan "Diyanet" in başkanı Ali Erbaş'ın açıklamalarıyla Aleviler yeniden yok sayıldı. DİB başkanı Ali Erbaş Türkiye de tek inanç Sünni-İslam inancıymış gibi Alevileri camilere çağırdı.
Tekçi anlayışla, Aleviler Müslüman olduğuna göre ibadet yerleri "cami"dir deniliyor.
Bilinsin ki Alevilik, kendine özgü bir inançtır.
İbadetiyle, ritüeli, erkânlarıyla, inanç felsefesiyle kısacası " Yol ve Erkânıyla" bağımsız, özgün bir inançtır.
Her şey kendi somut- tarihsel temelleriyle gerçekliğini bulur.
Alevilik inancı da bu tarihsel diyalektikte kavramlarını ve anlamını bulmuştur.
Aleviliği kendi oluş temelleri dışındaki her tarif; onu tahrif ve tahrip etmektir. Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş'ın da yaptığı budur. Tek inanç İslamiyet'miş gibi, üstelik İslamiyet'in de Sünni yorumuymuş gibi hareket ediliyor.
Bu temel de politikalar geliştiriliyor.
Sonuç olarak ortaya " Türk- İslam " sentezi gibi bir baskı-asimilasyon ideolojisi çıkıyor.
Gerçek şu ki; Ali Erbaş'ın açıklamaları "Sünni" İslam yorumu bile değil.
Onlar "Erdoğanist İslam'ı" savunuyorlar.

Amaçları nedir?

AKP/ Erdoğan iktidarı, AKP-MHP ittifakı ile milliyetçiliği, ırkçılığı derinleştirirken adım adım faşizmi inşa etmektedir.
"Devletin bekası" adına bütün güçleri şovenizmin ve mezhepçiliğin, cenderesine çekmektedir.
Bu politik gerçeklik içinde savaşı, düşmanlaştırmayı, ötekileştirmeyi, zorbalığı en son noktasına kadar uygulamaktadır.
Türkiye halkları "Kürt Sorunu" gerçekliğinde şovenizme, "Alevilik Sorunu" çerçevesinde mezhepçi çatışmalara sürükleniyor.
Bu yüzden, zamanın ruhu Alevileri; cesarete, mücadeleye ve özgürlük aşkına çağırıyor.

Çürüyoruz

Toplum tarafından şimdiye kadar biriktirilen ne varsa; gerçek, doğru, değer, her şey hedef halinde.

Juliana GÖZEN

Erdoğan'ın iktidarı tek başına ele alma mücadelesi ülkeyi krizler bataklığına doğru sürüklüyor. Her yeni doğan kriz kendisinden önceki krizi içine alarak daha da büyüyor, etki şiddetini arttırıyor.
Kriz üretmeden, uyguladığı şiddeti arttırmadan ayakta kalamayacak olan Erdoğan, koltuğa tek başına oturma mücadelesi verirken; toplumu adeta sağlı sollu tokatlıyor, sersemletiyor ve bu sersemlikten yararlanıp "kendi doğrularını" inşa ediyor.
Hali hazırda artık keyfiliğin yasallık kazandığı ülkede, iktidarın doğruları hukuki kılıflarla özenle paketlenip, topluma sunuluyor.

Paramiliterleşme

Afrin savaşı ile bir dönem epey yara almış olan dış politikayı canlandırmak isteyen Erdoğan; içerde de savaş seferberliğini toplumun tüm kesimlerine dayatıyor. Savaşı desteklemeyenler işaret ediliyor, hedef gösteriliyor, şiddete maruz kalıyor. Şehitlik artık erişilmesi gereken bir mertebe; savaş ve katliam seviciliği ise iktidar katında yer bulma aracı. AKP çevresindeki çete ve milis örgütlenmeler hazır kışkırtılmak için hazır bekliyor. Üstelik devlet katında bu örgütlenmelere yer açılıyor. Osmanlı Ocakları, SADAT, JÖH, PÖH gibi örgütlenmeler devletin şiddet kapasitesini toplumun en milliyetçi ve saldırgan taraflarından arttırma aracı. "Hukuk devleti" tanımı ayaklar altında eziliyor, paramiliter devlet adım adım bu şekilde inşa oluyor.

Bugün doğru, yarın suç

Muktedir olamayan iktidar, ülkeyi tek başına yönetme mücadelesi verirken, şimdiye kadar biriktirilen toplumsal değerlere dair ne varsa yıkıp yeniden kendi doğrusunu yaratıyor, bu doğruyu topluma empoze ediyor.
Belirli bir hâkimiyet kazanan Türkçü-İslamcı kimlik, medyayla, keyfi hukuksal müdahalelerle ve eğitim sistemiyle toplumun bütün kesimlerine dayatılıyor. Onun dışında bir kimliğin artık kendine var edebilmesi zorlu bir mücadeleyi ya da kısa yoldan iktidar kuyrukçuluğunu gerektiriyor. Onun da bir garantisi yok elbet.
İktidarın çıkarına ne uygunsa, o anda gerçeğin ve doğrunun o olduğu, topluma itirazsız kabul ettiriliyor.
7 Haziran öncesinde Kürtlerle çözüm masasına oturan devlet, şimdi barış diyenleri tek tek tutukluyor. Bir dönem iktidarın en yakın ortağı olan Fettullah Gülen'ken, şimdi Gülen'in müridi olmak en ağır suç.

Gündelik yaşamlarımız esir alınıyor

Ölüm artık yüce bir mertebe, şiddet günlük hayatın vazgeçilmezi, kadına ve çocuğa yönelik taciz ve tecavüz kabullenilmesi gereken kader, hayvanların katledilmesi gündemimize bile giremez... Şarkı, türkü, dizi, tiyatro hepsi hedef halinde...
Gündelik yaşamlarımızın her anı iktidar tarafından hedef halinde… Toplum tarafından şimdiye kadar biriktirilen ne varsa; gerçek, doğru, değer, her şey hedef halinde. Tüm bunları yıkıp yerine çürümüş; kokusundan kötülük, yalan, cinayet yayılan doğrular yaratılıyor.
Görüyoruz değil mi? Sadece muktedir olamayan iktidar değil bataklıktaki, biz de o bataklıktayız şu an. Her yanımıza pislik bulaşmış, her yanımız kokuyor.
Tek çaresi kurtulmanın, bataklığı kurutmaktı değil mi?

Afrin'in fethi: Şimdi ne olacak?

Newroz alanlarına taşan milyonlar, Afrin'in fethinin yarattığı çelişkiyi Türkiye'nin ortasına bırakıverdi. Afrin artık sınırın ötesinde, başka bir yerde değil.

Kenan DAĞAŞAN

İktidar medyası tarafından büyük bir zafer havasında verilen "Afrin'in Fethi" müjdesi her şeyden önce iktidarın kutsalları olan "yanılsama ve yalan" üzerine kurulu. Zaten iktidarı iktidarda bırakan tılsım da onun yanılsama yaratma kapasitesidir.
Evet, ortada bir galibiyet var. Ancak yengi dediğimiz şey (toplumsal alandaki her olgu gibi) soyut ve bağımsız bir şey değildir. Tüm bağlarından tecrit edilmiş ve basit bir görüntüye indirgenmiş her zafer, yanılsamalar barındıran birer görüntüden ibarettir. O zafer, sunulan görüntüden çok daha fazlasını içerir. O içerik bizlere asıl hakikati sunar.

Kitle seferberliği ve hakikat

Afrin'in Zeytin Dalı güçlerince ele geçirilmesine rağmen, bu savaş süreci Kürtlerin Kobane'de aştıkları eşiği bir basamak daha yukarı çıkardı. Dünyanın birçok bölgesinde (ve pek alışık olmadığımız bir şekilde Irak Kürdistan'ında, hatta yasaklanmasaydı İran'da) ortak tepkiler örgütlendi. Avrupa'nın pek çok kentinde büyük gösteriler düzenlendi. Hükümetlere büyük baskılar uygulandı.
Coğrafi olarak dört bir yanda yaşayan Kürtler, işgal sürecinde aynı duygularla, aynı tepkilerle ve evet büyük oranda aynı taleplerle devrimlerine sahip çıktılar. Bu niteliksel dönüşümü anlamak için yalnızca 15-20 yıl öncesi ile bugünü karşılaştırmak yeterli olacaktır.

Afrin çok mu uzakta?

2018 Newrozuna yansıyan görüntüler de hakikatin bir diğer yüzünü oluşturuyor. Kayyımlar, OHAL, HDP'li vekillerin ve belediye başkanlarının tutuklanmaları ve Afrin süreciyle yoğunlaştırılan baskı ortamına rağmen alanlar doldu taştı. Alanlara doluşan kitle, savaşla yaratılan yanılsamanın etkisini hemen kısıverdi. Ortada yıllara yayılan bir süreklilik hali var olsa da Afrin tepkisi bu yılki Newrozun ana gündemi oldu.
Evet, fethin yarattığı derin çelişki, orta vadede fethedeni fethedebilir. Newroz alanlarına taşan milyonlar, Afrin'in fethinin yarattığı çelişkiyi Türkiye'nin ortasına bırakıverdi. Afrin artık sınırın ötesinde, başka bir yerde değil.

Müzakere girişimi mi?

Ortada net kanıtlar olmamasına rağmen sosyalistler dâhil birçok kesimce dillendirilen Türkiye'nin Kürtler ile belli başlı müzakere girişimlerinde bulunduğuna dair iddialar var. Evet, ama ortada şöyle bir sorun yok mu: Siyasal temsilcileri tutuklanmış, yasal partileri yasa dışı ilan edilen, ancak buna rağmen kendiliğinden sokağa taşan bu kitleselliği; hiçbir iktidar propaganda aracından etkilenmeden, kendi medya organlarını izleyerek çıplak hakikatle buluşan milyonları; psikolojik olarak otoriteden kopuşmuş, geçmişe oranla ideolojik olarak daha donanımlı bir düzeye erişen paradigmasını belli düzeylerde deneyimlemiş ve özgürlüğünün tadına belli düzeylerde varmış bu kitleyi müzakere masasında kim ve nasıl temsil edecek?
Ve üstelik tekçi/milliyetçi/inkârcı bir ittifakla seçimleri kazanmayı hedefleyen bir iktidar blokuyla neler müzakere edilebilir ki? İçeriğin sözü aştığı bu aşkın momentte (eğer varsa) müzakere dediğimiz şeyin, bu tabloyu temsil etme yeteneğinden yoksun bir dar grubun girişiminden başka bir şey olmayacağı çok açık değil mi?

Şimdi her şeyi taban örgütlenmelerinin inşa ettiği bir geleceğe odaklanma zamanı

“Şeker”i nasıl kaybettik?

Kamusal hizmeti talep etmek, uğruna mücadele etmek gibi tutumlar toplumun her alanına nüfuz eden sermaye aklının etkisiyle ruhsal bozukluklara dönüştürülmüştür.

Hasan DURKAL

(1. sayfadan devam...)

Kamunun tasfiyesi

Son kırk yıldır kapitalizm kamuculuk karşısında büyük bir savaş yürütmekte. Kamuya ait ekonomik kurumlar birer sermaye birikim alanına dönüşüp özelleştirildi. Öte yandan satılamayan kamu kuruluşları da özel sektörün kutsalı olan “verimlilik” baskısı altına alındı. “Verimsiz” olan zararlı görülmeye başlandı. Bilinçli olarak zarar ettirildi. Böylece satışın önü açılmış oldu.
Özelleştirmeler bir kuruluşun basit bir şekilde el değiştirmesi anlamına gelmiyor. Sermayenin nüfuz alanını arttırıcı bir işleve sahip olan özelleştirmelerle birlikte toplum bir bütün olarak “özelin aklı” ile düşünmeye, özelin çıkarını toplumsal çıkar olarak algılamaya başlıyor. Öyle ki kamusal hizmet ya da kamu iktisadi teşebbüslerin varlığı neoliberal dünyada artık birer sapkınlık olarak görülmekte.

Kitlesel iflas

Şeker fabrikalarının satılmasına en büyük tepki CHP’den geldi. Bu konuda CHP geçmişin mirasına (Kemalist devletçilik) yaslanarak popülist bir söylem üretiyor. Bu zeminde geniş bir şeker tepkisi örgütlendi. Çeşitli mitingler düzenlendi. Geniş çaplı imza kampanyaları yapıldı. “Şeker vatandır” söylemi öne çıkartıldı. Efsanevi olarak görülen “geçmiş”e özlem, geçmişin kutsanması CHP popülizminin beslendiği ana damarı oluşturuyor. Bu durum CHP öncülüğünde bir kitlesel iflasa yol açıyor.

Kamuyu savunmanın sınırları

Elbette CHP’nin kamuyu savunma şekli solda da yaygın bir şekilde kabul gören bir çizgi. Neoliberalizme karşı kamusal ekonomik ve sosyal kurumları savunma pozisyonu, son kırk yılda baskın sol politika olarak belirdi. Bu da sol politika açısından her seferinde bir geriye gidişi doğurdu.
Kamusal iktisadi teşebbüslerin ya da kamusal hizmet veren kurumların tarihsel gelişimleri ve dönüşümlerini analiz etmemiz, bu geriye gidişle, bu yenilgi haliyle yüzleşmemiz açısından önemli.

Kaybımız eskiden

Bir zamanlar birçok kamusal kurum ve kuruluşta (KİT’lerde, üniversitelerde, hizmet kurumlarında vs.) taban örgütlülüğüne dayalı iyi ya da kötü örgütlenmelerimiz vardı. Adım adım tasfiye edildi bu örgütlenmelerimiz. Denetim adım adım bürokratik/kapitalist odaklara kaydı.
Şeker fabrikalarını, TEKEL fabrikalarını, limanları, madenleri vs. satılıp özelleştirildiklerinde değil; onları taban örgütlenmelerimizin denetiminden, bürokratların, getirilen yasaların, atanan profesyonel (!) yöneticilerin denetimine terk ettiğimiz zaman kaybettik. Onları tekrar ele almak için yasal değişiklikleri beklemek ya da o efsaneleşmiş geçmişe dönmek değil, her şeyin denetimini taban örgütlenmelerinin yaptığı bürokrasiden ve sermayeden uzak bir akılla inşa edilmiş bir geleceğe odaklanmak gerekiyor.

Ekonomi tıkırında mı?

Vergi indirimleri, teşvikler ve Kredi Garanti Fonu desteği ile 2017 yılında 30 bin firma batmaktan kurtarılmış. Kim tarafından; tabi ki devlet…

Meral ÇINAR

Türkiye’de kriz tartışmaları 2018’in daha ilk çeyreği tamamlanmadan yeniden alevlenmiş durumda. Hâlbuki 2017’yi G20 ülkeleri arasında “en hızlı büyümeyi gerçekleştiren ülke” olarak bitirmiştik. Ekonomide birkaç ay içerisinde her şeyin tersine dönme ihtimali çok az olduğundan, emekçi halkın sırtında bir kambura dönüşen bu büyümenin, nasıl bir büyüme olduğu ve kimleri büyüttüğü konusunda uyanık olmak gerekiyor.
İktidar için şu an en kritik aşama, bu gerçeklerin arkasında pusu kurmuş ekonomik durgunluğun 2019’da gerçekleştirilecek “Başkanlık” seçimleri öncesinde açığa çıkmaması. Bunun içinse, ya bu ekonomik çöküntü ülkeyi daha büyük bir kriz bataklığına sürükleme pahasına ötelenecek ya da seçimlere erken gitmenin yolları aranacak.

Faizler neden yükseliyor

Ekonomi Bakanı Mehmet Şimşek’in açıklamaları, Merkez Bankası ve Cumhurbaşkanı arasında yaşanan gerilimle birlikte yeniden gündeme gelen “faizlerin düşürülmesi” talebi neye dayanıyor, neden bu talep görmezden geliniyor ve neden aksi yönde faizler düzenli aralıklarla yükseliyor?
Öncelikle Türkiye ekonomisinin finansman açığı giderek yükselirken faizlerin düşmesi pek mümkün değil. Peki, finansman açığı neden önlenemiyor?
Birincisi; cari açık problemi… TÜİK’in güvenilirliği oldukça tartışılmalı verileri, cari açık olarak bilinen dış ticaret açığının ülkeyi yoksullaştıran ciddi boyutlara ulaştığını göstermeye yetiyor. Yani dış ülkelerden aldığımız kadar dışarıya bir şeyler satmıyoruz. Nitekim bu da sürekli bir dış borçlanmanın önünü açıyor.

Hazinenin anahtarı özel sektörde

Bir diğeri, özel sektör borcu ve kamu borcu…
Türkiye’nin en zenginleri listesi yayınlandığında ilk onlarda yer alan iki şirket (Yıldız ve Doğuş grupları), kişisel servetleri bir kenarda dururken milyarlarca liralık borçlarını yapılandırmak için bankalarla pazarlık masalarına oturdular. Murat Ülker 4,8 milyar dolarlık serveti ile ülkenin en zengin adamı ama holdinginin 6 milyar dolarlık borcu, onlarca teşvik, yapılandırma, devlet destekli kredilere rağmen öylece duruyor.
Bu sayede uzunca bir süre hazine destekleri sayesinde ve KGF (Kredi Garanti Fonu) kefilliğinde ertelenen özel sektör borçları gün yüzüne çıkmaya başladı. Vergi indirimleri, teşvikler ve Kredi Garanti Fonu desteği ile 2017 yılında 30 bin firma batmaktan kurtarılmış. Kim tarafından; tabi ki devlet… “Kamu malları neden parsel parsel satılıyor” sorusunun cevabını uzaklarda aramamak gerekiyor. Tüm bunlara rağmen Türkiye’de 400 milyar küsur dış borcun %30’unu kapsayan “kamu” borcunun ödenemeyecek hadde gelmesi pahasına özel sektörü kurtarma çabası devam ediyor. Öyleyse, seçimlerden önce birkaç banka ve onlarca şirket iflasının önlenmesi arzu ediliyor olsa gerek.

Ekonomideki gidişat ve başkanlık

Seçimlerden önce ötelenmesi gereken en önemli sorunlardan biri de enflasyon yani pahalılık. Üretmek için sürekli ithal etmek zorunda olan bir ülkede, TL sürekli değer kaybederken, fiyatların yükselişi de önlenemiyor haliyle. Enflasyonun bu önlenemez yükselişinin “Geçinemiyorum” isyanlarını sıçratma olasılığı Başkanlık hayallerini kâbusa çeviriyor olmalı.
Cumhurbaşkanının faizlerin yükseltilmesine öfkelenmesinin en büyük sebeplerinden biri de bu. Faizler düşürülmez ve enflasyon bu şekilde yükselmeye devam ederse, halk kredi borçlarını ödeyemeyecek. Ucuz krediler yoluyla geçiştirdikleri “geçim derdi” gerçeğiyle yüz yüze kalacak bir seçmen kitlesi de, Erdoğan’ın başkanlığını garanti edemeyecektir.

Toplumsal muhalefetin ısrarla barış yönünde çabalaması, savaşın meşruiyet kaynaklarını kurutuyor ve milliyetçi şovenist havayı dağıtıyor.

Doğan medyanın satışının ardından

Bize, Doğan Medyanın “alternatif haber kaynağı” olduğunu söyletecek kadar yakın tarihi bu kadar çabuk unutturan nedir? Belleklerimiz politik ortamın akış hızına ayak uyduramıyor belli ki…

Meral ÇINAR

(1. sayfadan devam...)

Bize, Doğan Medyanın “alternatif haber kaynağı” olduğunu söyletecek kadar yakın tarihi bu kadar çabuk unutturan nedir? Belleklerimiz politik ortamın akış hızına ayak uyduramıyor belli ki…

Tarafsız değil yandaş

Doğan Medya ve patronu eski ordu merkezli statükonun en büyük yandaşı Aydın Doğan, belli ki yeni statükonun temsilcilerinin istediği yandaşlık düzeyine ne yaptıysa erişemedi. Her zaman temkinli yaklaştığı, bazıları gibi yeni statüko kalıcılaşmadan eskisine yüzünü çevirmediği, medyanın “tarafsızlık” yalanını kullanarak iyi bir süre idare ettiği doğrudur. Ama alternatif bir haber kaynağı olduğu koca bir yalandır. En fazla; alternatif, doğru ve dürüst medya çalışanları barındırmıştır, bu da onun başarısı sayılmamalıdır.
Çubuğu doğru tarafa büktüğünde ise geç kalmıştı. Ne yaptıysa yaranamadı. Çünkü Erdoğan’ın medyada istediği “amasız fakatsız iktidar politikalarını destekleyen, tek bir itirazı ve farklı sesi kabul etmeyen” yeni asabiyet düzeyinin gerisinde kalıyordu.
Üstelik seçimler yaklaşıyordu ve Doğan Medya “güvenilmezdi”. Bu durumun karşılığı her zaman 916 Milyon dolar olmuyor tabi ki…

Gerçek muhalefete kayyum

AKP/Erdoğan iktidarının adım adım medyayı tekelleştirdiği bu süreçte herkese aynı cömertlikte davranmadığını şu trajik olayla çok net görebiliriz.
Doğan Medya satışının olduğu günlerde Özgürlükçü Demokrasi gazetesine daha önce yüzlerce kez gerçekleştirilmiş olan baskınlardan biri daha gerçekleşti ve yöneticileri tutuklandı, gazeteye el konuldu.
Herhalde, bu iki olayın aynı günlere tesadüf etmesi, medyanın kendisini ve devletle olan ilişkilerini sorgulatan önemli bir satır arası olarak tarihe geçecektir.
Satır aralarını okumayı bilenler için elbette…
AKP iktidarının satın alamadığı medyayı nasıl tasfiye ettiğini, İMC TV’den, kapatılan onlarca gazete ve basın yayın organından, susturamadığı gazetecilerin hapishanelerde olmasından biliyoruz.

Alternatif medya direniyor

“Doğan Medya da elden gitti” diye ah vah etmeye gerek yok. Alternatif medya arayanlar varsa, tutuklu gazetecilere, kapatılan gazetelere ve televizyon kanallarına, internet haberciliği ile ayakta durmaya çalışan bağımsız gazetecilere baksınlar. Sosyal medyada ve internet mecralarında onlarca alternatif haber sitesi ve bağımsız gazeteci var. Her gün bütün bu çirkinlikleri birileri okusun ve görsün diye yazıp duruyorlar.

Varlık fonu iş başında

Bu satışın belki en önemli ve bizi en çok ilgilendiren ayağı, tam olarak nasıl gerçekleştiği... Ziraat Bankası bu satış bedelini Demirören’e kredi olarak; 2 yıl geri ödemesiz, düşük faizli 10 yıllık geri ödeme planı hazırlayarak verdi.
Öğrencinin üç kuruşluk kredi borcunu iki yıl içinde ödemediği takdirde çalışır çalışmaz maşından kesen, olmadı haciz memurlarını kapıya dayandıran yine aynı Ziraat Bankası…
Peki, bir yıl önce hazine hisseleri Türkiye Varlık Fonuna devredilen Ziraat Bankası, kamu mallarının satışıyla kurulmuş bir fondan Demirören’e Doğan Medya’yı satın alması için neden bu kadar para verir?
Bizim geleceğimiz için mi?
Yoksa başkanlık seçimlerinin geleceği için mi?

EMEK

Taşerona kadro adı altında işçilere ayrımcılık, fişleme ve tasfiye dayatılıyor

İktidarın kadro aldatmacası

Kadroya alınan işçiler önceden kadrolu işçilerle aynı haklara sahip olamayacak, taşerondaki haklarına ek olarak sadece 52 günlük bir ikramiye alabilecek. Ve ikinci sınıf kamu işçisi statüsünde olacak. İhalesi bir yıldan az olan işçilere ise, kadro değil geçici işçilik getirildi.

Pelin KAHİLOĞULLARI

AKP iktidara geldiği günden itibaren, sermayenin önünü açan ve işçilerin kazanılmış haklarını dahi elinden alan bir politika izliyor. 2002'den itibaren hem kamuda hem özel sektörde taşeronlaşmada ciddi bir artış yaşandı.
AKP iktidara geldiğinde 3500'lerde olan taşeron sayısı bugün itibariyle 1 milyonu bulmuş durumda.
İşçi sınıfının uzun yıllar yürüttüğü mücadele sonucunda, ilk kez 2015 seçimlerinde gündeme alınan taşerona kadro, 2019 seçim takvimiyle birlikte 2017'nin sonlarında tekrar gündeme geldi.
Kanun tasarı şeklinde düzenlenmesi gereken taşerona kadro, 696 sayılı KHK'nin resmî gazetede yayınlanmasıyla gündeme geldi ve hükümetin salt kendi talepleri üzerinden şekillendi.
Kadroya alım listelerinin açıklanmasıyla birlikte kadroya alınmayan binlerce işçinin tasfiyesinin önü açıldı.

Fişleme operasyonu

KİT'ler, özel bütçeli kuruluşlar, sosyal tesisler, yapım ihaleleri, danışmanlık, çağrı merkezi ve hastane bilgi yönetim sistemi ihalelerinde çalıştırılan taşeron işçiler ve 4 Aralık 2017 tarihi itibariyle çalışmayanlar ile hak davalarından vazgeçmek istemeyenler kadro dışı kaldı.
Arşiv kayıt yerine, aile bireylerine ve 3. derece akrabalara kadar yapılan "güvenlik soruşturması" bir fişleme operasyonuna dönüştü.
Sabıka kaydı dahi olmayan onlarca işçi kendilerinin ya da aileden herhangi birinin eyleme katıldıkları gerekçesiyle işten çıkartıldı.

Ayrımcılık resmileşti

Kadroya alınan işçiler ise önceden kadrolu işçilerle aynı haklara sahip olamayacak, taşerondaki haklarına ek olarak sadece 52 günlük bir ikramiye alabilecek. Ve ikinci sınıf kamu işçisi statüsünde olacak.
İhalesi 1 yıldan az olan işçilere ise, kadro değil geçici işçilik getirildi.
İşten çıkarılan işçiler, kadroya alınmayan taşeron işçiler ve ikinci sınıf kamu işçisi statüsünde işçiler olmak üzere taşeron işçiler arasında yeni ayrımlar oluşturuldu.
İmzalanan feragatnameler ve yapılan sulh sözleşmeleriyle işçilerin önceden açtıkları ve kazandıkları muvazaa davaları kararları uygulanmayacak ve işçiler geçmişe dönük hak talebinde bulunamayacak.

Direniş sonuç veriyor

Taşeron işçilerin kadroya alım sürecinde birçok keyfilik ve hukuksuzluk yaşandı. Taşeronu gündeme almak zorunda kalan iktidar, sorunu çözmüş gibi yaparak yeni hak gasplarının önünü açtı.
İşten çıkarılan eski hükümlülerin tekrar işe alınmasının takdir yetkisinin kurum ve belediyelere bırakıldı.
Şu an başta Ataşehir Belediyesi ve Ege Üniversitesi hastanesinde işten çıkarılan taşeron işçilerin işe dönme talebiyle direnişleri sürüyor.
Ve belediyedeki işçilerin bir kısmı işe geri alındı.
Bütün olumsuzluklara rağmen taşeron düzenlemesinin yapılması işçi sınıfının kazanımıdır.
İktidar bir yandan hakları tırpanlarken diğer taraftan da işçilerin mücadeleleri sonucu geri adım atmak zorunda kalıyor.
Taşeronlaşma bitmiş değil, işçi sınıfı ayrımsız-şartsız kadro talebini ısrarla direnişi büyüterek sürdürebilir.
Ve işçiler arasında oluşturulan bölünmelere karşı işyeri komiteleriyle birliğini sağlayabilir ve direnişi ortaklaştırabilir.

İşçiler iktidarın kadro aldatmacasına karşı direnişe geçiyorlar.

İşçi sınıfının varlık yokluk kavgası

İntihar eylemleri işçilerin, canlarından vazgeçecek kadar gözü karalığını, borçlarını ödeyemeyenlerin bankalara saldırması ise öfkenin boyutlarını gösteriyor. Bu tepkiler yıkıcı bir etki yaratıyor ve işçilerin uyanışı için tetikleyici olma ihtimalleri var.

Emrah ARIKUŞU

İşçi sınıfında son döneminde yaşananlara dair bazı değerlendirmeler yapma ihtiyacı doğdu. Özellikle Sıtkı Aydın'ın Meclis önünde kendini yakmasıyla daha da fazla gündeme giren işçi intihar eylemleri, ayrıca "geçinemiyoruz" haykırışıyla da yapılan eylemler sınıfın güncel tepkisi halini almaya başlıyor.

Eşitsizlik derinleşiyor

Son dönemde zenginler daha da zengin olurken, işçilerse daha da yoksullaştı ve aralarındaki uçurumun derinleşti. Birkaç örnekle; Türk-İş, Mart ayı verilerine göre dört kişilik bir ailenin açlık sınırının 1663 lira, yoksulluk sınırının ise 5 bin 416 lira olduğunu belirtti. İşsizlik ise DİSK'in araştırmalarına göre iki ayda 200 bin kişi artarak 6,1 milyonu buldu.
Buna karşılık son bir ayda milyonerlerin sayısı yılın ilk iki ayında 2 bin kişi artarak 141 bine ulaştı. Dünyadaki zenginler arasında Türkiyeli patronların sayısı geçen yıla göre artış göstererek 40'a ulaştı.
Ekonomik krizin yükü esas olarak işçilere ve emekçilere yüklenirken, patronların servetinin büyüdüğünü görüyoruz. Asgari ücretin 1600 TL olduğu yerde açlık sınırının altında bir yaşam dayatılıyor.

Tepkiler örgütlü hale gelmeli

İşçi sınıfının bu koşullara karşı tepkisi son dönemde bütünlüklü ve sonuç alıcı değil. Bireysel düzeyde kalan öfke patlamaları biçiminde ortaya çıkıyor ya da hedefi şaşan bir tarzda yürüyor.
İntihar eylemleri işçilerin, canlarından vazgeçecek kadar gözü karalığını, borçlarını ödeyemeyenlerin bankalara saldırması ise öfkenin boyutlarını gösteriyor. Bu tepkiler yıkıcı bir etki yaratıyor ve işçilerin uyanışı için tetikleyici olma ihtimalleri var. Ancak refleksleri zayıf olan işçi sınıfımız yıkıcılığın yanında kuruculuk ile hareket edemezse bu koşulları kabul edip diz çökebilir.

İşçi sınıfının açmazları

İşçiler önemli mücadele aracı sendikaların bürokratizmin kıskacında olması, daha da kötüsü tabela sendikacılığının oluşması hedefe yönelik örgütlü ve bütünlüklü eylem biçimlerinin oluşmasını engelliyor. Solun eylemlerle sadece ilişki düzeyinde kalması da açmaz yaratıyor. Geniş bir sol kesimse sınıfla bağ kurma derdinde değil.
Bunun yanında devrimcilerin hareketin içinde yuvalanarak sınıfı örgütlü ve bilinçli hale getirmesi ve işçilerin hedefine patronları koymasını sağlama düzeyi de yeterli değil.
İktidar ise maddi- manevi araçlarla işçilerin üzerinde kurduğu üstünlük ve yarattığı muhtaçlıkla onların elini kolunu bağlıyor. Kişiliksizleşen ve haklarının farkında olmayan, haklarına sahip çıkmayan bir işçi sınıfı yaratılıyor.

Ekmeğimizle oynatmayız

Sömürünün daha da yoğunlaştığı, baskı ve zulüm politikalarının arttığı bir dönemde işçi sınıfı yalnız bırakılmış ve çaresizlikle terbiye edilmeye çalışılıyor olsa da işçiler kendi var olma kavgasını veriyor.
Metal işçilerinin örgütlü ve kararlı durarak kazanım elde etmesi, taşerona kadro aldatmacası üzerinden haklarına sahip çıkma eylemleri, "geçinemiyoruz" eylemleri hareket halinde olan işçilerde enerji üretiyor.
Zalimlerin zulüm politikaları varsa işçilerin onurları var, işçiler ekmeğine el uzatanlara karşı gereken cevabı verecektir ve "işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır".

İşyerlerinde sınıfsal öfke birikiyor

Sınıfa stratejik saldırıların yoğunlaşacağı sendikasızlaştırma operasyonlarından, yeni özelleştirme dalgasından ve taşeronlaşma olgusunun yapısal olarak devam etmesinden anlaşılıyor.

Volkan YARAŞIR

İşçi sınıfı finans kapitalin çok yönlü ve çok kapsamlı saldırılarıyla karşı karşıya. Sınıfı kronik bir örgütsüzlüğe sürükleyen bu politikalarla, yeni emek rejimi inşa ediliyor.
Güvencesiz, kuralsız ve düşük ücretle çalışmayı koşullayan yeni emek rejimi, sınıfın yıkımının önü açıyor. Bu yıkım farklı ideolojik manipülasyonlarla derinleştiriyor.
Aslında yeni emek rejimi, total devletin inşasının olmaz olmaz koşulu. Dışarıda izlenen agresyon politikaları ancak içerde sınıfın atomize olması ve kadavra haline getirilmesiyle olanaklı.

Açlık ve sefalet dayatılıyor

Bu yönde işçi sınıfına açlık ve sefalet dayatılıyor. Son verilere göre 15 milyon işçi çalışıyor ama geçinemiyor. Milyonlarca işçinin net geliri asgari ücret seviyesinde. İşçilerin sadece yüzde 13'ü tırnak içinde örgütlü. Toplu sözleşme yapabilenler sayısı ise yüzde 5 ya da 6'ları bulmuyor.
Sınıf bilinci ve kimliğindeki şiddetli aşınmalar, sınıfın temel reflekslerini zayıflatıyor. Sınıf içinde itaat ve rıza gösterme eğilimleri güçleniyor.
Finans kapital sınıfı bir anlamda açlıkla terbiye ediyor, kendi dünyası içine hapsederek, ancak varlığını sürdüren bir canlıya dönüştürüyor.
Ayrıca içine soktuğu borç kapanıyla kendine bağımlı kılıyor ve geleceğini gasp ediyor.
İşsizlik ve açlık tehdidi karşısında sınıf, bir nevi köleliğe razı oluyor. İşçi sınıfının geniş yığınları, 2018 1 Mayıs'ına böylesi bir tabloyla giriyor.

Korporasyon ve sınıfın yıkımı

Sınıf diğer yandan neo-korporatist sendikal yapılanmalarla kuşatılmak isteniyor.
Hak-İş bu korporatist düzenlemenin temel aparatı olarak öne çıkıyor. Korporasyon, total devletin temel yönelimlerinden biri olarak dikkat çekiyor.
Neo- korporatist düzenlemelerle bir yandan sendikasızlaştırma operasyonları gerçekleştiriliyor, diğer yandan sınıfın ontolojik yıkımı yönünde adımlar atılıyor.

Kritik yıl 2018

2018 yılı sınıf için son derece kritik bir olacak. Total devletin inşasının tamamlanması yönünde önemli hamlelerin yapılacağı 2018, sınıf için bir katastrofik süreç anlamına gelebilir.
Sınıfa stratejik saldırıların yoğunlaşacağı sendikasızlaştırma operasyonlarından, yeni özelleştirme dalgasından ve taşeronlaşma olgusunun yapısal olarak devam etmesinden anlaşılıyor.
Bütün verilen sözlere rağmen KHK ile kadro ve kamuya geçiş hakkından, 200 bine yakın işçi yararlanamıyor.
Ayrıca yerel yönetimlerde çalışan 400 bin işçi kadro alamadı, belli koşullarda yerel yönetimlerin kendi şirketlerine geçiş hakkı verildi.
Kısaca 2018'de çalışma ilişkilerinin parçalanması, taşeron, esnek, güvencesiz, kuralsız ve düşük ücrete çalışma şiddetlenerek sürecek. Çünkü Çin-Vietnam çalışma rejimi bunu koşulluyor.

Mücadele işyerlerinde başlar

İşçi sınıfı tam bir kuşatılmışlık içinde.
Ama mücadelenin işyerlerinden başladığını her şeye rağmen gerçekleştirdiği lokal eylemlerle gösteriyor.
Lokal eylemler ağırlıkla işten atılmalara, hak gasplarına ve sendikal örgütlenme çabalarının engellenmesine karşı gerçekleşiyor. Bu çabaların yaygınlaşması kritik önem taşıyor.
İşyerleri artık sınıfsal öfkenin odağına dönüşmüş durumda.
Sorun bu öfkeyi açığa çıkarmak ve örgütlü bir güce dönüştürmek.
Deneyimler işyeri komitelerinin sınıfın her düzeydeki arayışının tek çaresi olduğunu gösteriyor. Yine bu örgütlenmeler, sınıfın tek güvencesi.
İşçiler ancak kendi kurdukları komiteler aracılığıyla geleceklerini ve ekmeğini güvence altına alabilir.

ORTADOĞU

Ortadoğu'da küresel ve bölgesel güçlerin hamleleri artıyor

Suriye'de savaş sıcaklığını koruyor

Doğu Guta'daki son kent Duma'dan çıkan cihatçıların Esad tarafından kimyasal silahlarla vurulduğu iddiası, ABD ve müttefikleri için tam da istedikleri türden bir işaret fişeği.

Hasan FERAMUZ

İdlib ve Soçi'deki açılış hamleleriyle yeni dönemi başlayan Suriye'deki savaş, artan hamle sayısı ve azalan hamle süresiyle giderek hızlanıyor. Bu hızlanmada Rusya ve ABD'nin payı büyük.

Rus diplomasisi

Suriye'ye giriş yapan ilk küresel güç Rusya, post-IŞİD sürecinde ağırlık verdiği "diplomatik" hamlelere devam ediyor.
Astana ve Soçi'den sonra İran ile Türkiye'yi Ankara'da bir araya getiren Rusya, iki bölgesel gücü "hâlâ" kontrol edebildiğini gösterdi. Fakat Ankara buluşmasının ardından İran'ın; "Türkiye Afrin'den çekilsin", Türkiye'nin "Esad'lı çözüm olmaz" açıklamaları bu kontrolün sınırlılığını gösteriyor. Rusya ise bu sınırlılığı "rüşvet" diplomasisi ile çözmeye çalışıyor. Doğu Guta karşılığında Afrin'i veren Rusya, şimdi ise Cisr eş-Şuğur pazarlığında. Rusya bu pazarlık karşılığında Türkiye'nin İran ve Suriye güçlerinin karşısına gözlemci noktalarını kurmasına izin vermiş durumda. Böylece hem İran ve Suriye'yi dizginlemeyi hem de Türkiye'nin Suriye bataklığında kendisine daha da bağımlı olmasını hedefliyor.
Rusya, cihatçı çeteleri İdlib ve Kuzey Suriye'ye toplayarak; Esad'a "kılçıksız" bir Suriye, Türkiye'ye neo-Osmanlı hayallerini tatmin edebileceği bir parça toprak, Rus halkına da az askeri zararla dünya gücü olabileceğini sunmuş oluyor.

ABD ateşi harlıyor

ABD ise savaşın başından beri uyguladığı "sıcak savaş" politikasını ısıtıp ısıtıp ortaya koymaya devam ediyor. Bölgesel güçlerin finanse ettiği vekil güçlerle başlayan sürecin nihayete ermemesi üzerine bizzat sahaya inen ABD, sahadaki ateşi tekrardan harlamak üzere. Trump'un "Suriye'den çekileceğiz" açıklaması, başkanın kendisi dışında dikkate alınmamakla birlikte ABD ve müttefiklerinin Suriye'deki askeri varlığı daha da arttı. Daha önce Irak işgalinde İngiltere'nin üstlendiği yardımcı rolü bu sefer Suriye'nin eski hamisi Fransa üstlendi. Yüzlerce asker ve tonlarca mühimmatını Menbic'e gönderen Fransa Libya'dan sonra Suriye'de de vahşetini sergilemek için sabırsızlanıyor. T4 hava üssünü vuran İsrail de Fransa'dan geri kalmak istemediğini ortaya koyuyor. Bütün bunların finansmanını sağlamak için petro-dolarlarını gözünü kırpmadan "feda eden" Suudi Arabistan ise silahların patlamasını neşeyle bekliyor.

Eller tetikte

Yapılan anlaşmadan dolayı Doğu Guta'daki son kent Duma'dan çıkan cihatçıların "hayvan" (bu tabir Trump'a ait) Esad tarafından kimyasal silahlarla vurulduğu iddiası, ABD ve müttefikleri için tam da istedikleri türden bir işaret fişeği. Nitekim İsrail'in doğrudan saldırıya geçerek, domino etkisini başlatmış durumda.
Bu etkinin nerede duracağı veya ilerleyeceği ise Rusya'nın vereceği tepkiye bağlı olacak. Afganistan tecrübesinden dolayı sıcak çatışmayı olabildiğince asgaride tutup diplomasinin ince hamleleri üzerinden yürüyen Rusya'nın da eli tetikte. Çubuğu sıcak çatışmaya döndürdüğü takdirde savaşın küresel düzeye sıçrayacağının farkında olan Rusya'nın caydırıcılığını ortaya koyacağı öngörülebilir. Fakat bu da savaşın bölgesel güçler düzeyinde sıcaklığını koruyarak devam edeceğinin de göstergesi olacaktır.

Irak Başbakanı Haydar İbadi'nin seçimden zaferle çıkması bekleniyor.

Bağdat'ta seçim hamleleri

İbadi'nin kazanması İran'ın etkisinin "kısmen" kırılmasına ama etkin olmaya devam etmesine, öte yandan da Suudilere de alan açılmasına yol açacaktır.

Hasan FERAMUZ

ABD'nin işgaliyle birlikte Ortadoğu'da bitmeyen savaşların alanlarından biri olan Irak, seçimlere gidiyor. 12 Mayıs'ta gerçekleşecek olan ve 329 koltuğun yeni sahiplerini bulacağı meclis seçimleri, Irak ve Ortadoğu'daki gelişmeler açısından önemli bir etkiye sahip olacak.

Liste bolluğu

Önceki seçimlerin aksine 2018 seçimine liste bolluğuyla giriliyor. Özellikle Şii liderler liste bolluğunun başına çekmekteler. Şimdiki Başbakan Haydar el-İbadi önderliğindeki "Zafer İttifakı"; önceki başbakan Nuri el-Maliki liderliğindeki "Kanun Devleti Koalisyonu";
Irak Şiilerinin önemli isimlerinden Mukteda El-Sadr öncülüğündeki ve Irak Komünist Partisi'nin de bileşeni olduğu "Reform için Devrim İttifakı"; bir diğer Şii lider el-Hekim'in kurduğu "Ulusal Hikmet Akımı"; IŞİD'le savaşta ön plana çıkan Haşdi Şabi'nin komutanlarından Hadi el-Amir ile Mehdi el-Muhendis'in liderliğindeki "Fetih Hareketi".

Şiilerle Suudiler yakınlaşıyor

Listeler mezhep ve etnik aidiyete göre şekillenmiş gözükse de, İran ve ABD'nin Suudi Arabistan'a yönelik tutum farklılıkları önemli oranda belirleyici.
İran'ın bölgede artan etkisiyle orantılı olarak Irak'ta da etkinleşmesi bir tepkisellik yaratmış durumda.
Bu tepkisellik Iraklı Şiiler arasında da giderek yayılıyor. Sadr ve Hekim İran'a mesafe konulmasını, İran-Suudi çatışmasında taraf olunmamasını ve diğer Arap ülkeleriyle ilişkilerin geliştirilmesini istemekteler.
Başbakan İbadi de, Haşdi Şabi'nin üzerinden güç kazanan İran'a karşı hem Sadr ve Hekim'in hem de Suudilerin desteğini kazanmaya yöneldi. 2017'de iki defa Riyad'ı ziyaret eden İbadi, geçtiğimiz ay Kuveyt'te yapılan "Irak'ın Yeniden Yapılandırılması Konferansı"-na katılarak Suudi ve Körfez sermayesinin Irak'a akışı için ilk adımını gerçekleştirdi.
Bölgede "yumuşak" güçle ilerlemek isteyen Suudiler'in "parlayan yıldızı" veliahtı Muhammed bin Selman da yakında Basra'ya giderek 1990'dan beri kapalı olan elçiliği açacak.
Selman, Suudi aşiretlerle Basra aşiretleri arasında yakınlığı kullanarak Basra'nın petrol sahaları ile kente zenginlik kazandıran ticaret limanını elde etmeyi umuyor.
Kendisine karşı yapılan bu hamlelere karşı İran, "sert" güçle karşılık vermeye devam ediyor.
6 Mart'ta İranlı yetkililer Iraklı Şiiler arasında etkisi büyük olan Hüseyin Şirazi'yi tutuklayarak Şiilerin Basra, Kerbela ve Bağdat'taki İran elçiliğinin önünde protestoların gerçekleşmesine neden oldular.
Diğer yandan İran'ın etkisi altında olan Haşdi Şabi, Fetih Hareketi adı altında siyasi bir güce dönüşebilme becerisini göstermesine rağmen içeride anlaşmazlıklarla uğraşmakta. Fetih Hareketi'nin liderleri olan Mühendis ve Amiri arasındaki anlaşmazlıkları Kasım Süleymani de çözemedi. Dolayısıyla İran'ın "sert" gücü olumsuz sonuçlar yaratıyor.

Çekişme ve tepki

IŞİD'in Musul'dan atılması, Kerkük'ün geri alınması, Sistani gibi Şii dini otoritelerin, Sünnilerin ve Batı-ABD'nin desteği, İbadi'nin seçimi en önde tamamlayacağını gösteriyor.
İbadi'nin kazanması İran'ın etkisinin "kısmen" kırılmasına ama etkin olmaya devam etmesine, öte yandan da Suudilere de alan açılmasına yol açacaktır.
Bu ikili arasındaki "çekişme" Ortadoğu'daki gelişmelerle birlikte Irak'ta da belirleyici olacaktır.
Bununla birlikte halkın yolsuzluk ve yoksulluğa karşı gösterdiği tepki giderek güç kazanıyor. Kendisini, Irak Komünist Partisi ile Şii lider Sadr'ı bir araya getirerek gösteren bu "tepki", ilerleyen günlerde "çekişme"den daha etkili olacaktır.

Mısır: Seçimler ve sonuçlar

Mobilize olma kapasitesinin bütün çabalara rağmen bu kadar düşük olması ve ülkenin içinde bulunduğu ekonomik kriz, Sisi iktidarının gittikçe çözüldüğünü ifade ediyor.

Evrim MUŞTU

2014 yılından bu yana Mısır'ın cumhurbaşkanı olan eski General Abdülfettah es-Sisi, Mart ayının sonunda yapılan seçimlerde oyların yüzde 97,1'ini alarak tekrardan cumhurbaşkanı "seçilmiş" oldu. Kalan oylar tek bir rakibine gitti ki; bu da şaşırtıcı, çünkü rakibinin halka yaptığı tavsiyeye göre aslında bu oylar da Sisi'ye gitmeliydi.
Sisi'nin seçimleri kazanacağı baştan belliydi. Seçim sürecini hatırlarsak, iktidar bloğunun içinden aday olmak isteyen asker elitler, aday olmamaları için "zorla" ikna edildi. Sivil muhalefetin adayları ise, "canlarına susamadıkları" için olsa gerek, geri çekilip ellerinde olan en son kartı oynadılar; boykot çağrısında bulundular. Yani, seçimlerin "hür ve adil" olduğu, söz konusu bile olamaz.

Katılım oranı düşük

Bu durumda seçimlerin ilgi çekici olan tek yanı, katılım oranıdır. Seçmenlerin yüzde 41,5'i seçimlere katıldı.
Bu rakam Sisi'nin maksimum mobilize olma kapasitesini ifade ediyor. §Devlet ve sivil toplumun her aracı kullanılarak –yandaş medyalardan tutun da propaganda kurumlarına ve oy toparlayan devlet memurlarına kadar– ancak bu kadar seçmen mobilize edilebildi.
Mobilize olma sürecine bakarsak, tablo daha da bulanık görünüyor.
Her şeyden önce kullanılan metotlar; rüşvet ve zora dayalıydı. Bunu ispat eden iki misal şunlardır: Birincisi, oyunu doğru adaya vermeye hazır olanlar toplanıp sandığa taşındı, oy karşılığında 3 Dolar nakit para ve temel gıda malzemesi verildi. İkincisi ise, seçim öncesi, dükkânlarının kapatılmasını istemeyen esnaflara bir polis ve bir zabıta gönderildi. Araştırmamıza göre her yerde standart bir fiyat karşılığında (1085 Mısır Lirası; yaklaşık 60 Dolar) sahibinin isminin olduğu ve Sisi'ye oy verilmesini talep eden pankartlar basıldı ve dükkânlara astırıldı.
Genel olarak, katılım oranını muhalefetin zaferi olarak değil, iktidarın hasarı olarak tespit etmek gerekir. Sisi'nin demokratik veya siyasi meşruiyeti gayet düşük bir seviyededir; yani devletle seçmenlerin arasında ciddi bir yabancılaşma yaşanıyor. Bunun sebepleri ise; bir yandan devletin, içinde bulunduğu mali krizden çıkabilmesi için, "yapısal düzenlemeler" olarak da ifade edilen neoliberal kemer sıkma politikalarının uygulanması, öbür yandan da bunları uygulayabilmek için kullanılan "zor" yöntemleri, yani otoriterleşme sürecidir.

Sisi güçsüz

Anlaşılan şu ki, Sisi'nin iktidarı güçsüz… Mobilize olma kapasitesinin bütün çabalara rağmen bu kadar düşük olması ve ülkenin içinde bulunduğu ekonomik kriz, iç çelişkilerin arttığını ve Sisi iktidarının gittikçe çözüldüğünü ifade ediyor.
Bu yüzden iktidarını kurtarabilmek için, Sisi gittikçe küçük bir zümre veya kliğe tabi oluyor.
Bu zümre iktidara sadık kaldığı ve ağır siyasi veya ekonomik şoklardan kurtulabildiği müddetçe, Sisi şu veya bu şekilde hayatta kalabilir. Fakat bu minvalde, "dış"a olan bağımlılığın –her şeyden önce mali konularda– artacağı muhtemeldir. Bu da Sisi'nin varlığının bölgedeki güçlerin insafına kalacağını gösteriyor.

DÜNYA

İtalya'da düzen partileri ezildi, AB karşıtı oportünist ve sağcı güçler öne çıktı

İtalya'da tıkanan siyasal sistem

Alternatifin odaklanması gereken sosyal zemin ise temsili demokrasiden zaten dışlananlar olması gerek: gençler, göçmenler ve yoksul kent ve çevre halkının bazı bölümleri. Yani, son 10 senede İtalya'daki finansal totalitarizme karşı en büyük mücadeleleri veren sınıf bölükleri.

R.TRAİNİ

İtalya'da 4 Mart'taki parlamento seçimleri, Brexit seçimleri, 2016 ABD cumhurbaşkanlığı seçimleri ile 2016 İtalya anayasa referandumunda baş gösteren düzen karşıtı trendin devamını ifade ediyor.
Bu seçimlerde de sonuçlar istendiği gibi olmadı. Elitlerin hesabına göre seçimler, yedi yıldır süregelen ve şu anki geçici hükümet tarafından da uygulanan kemer sıkma politikalarının başka yollarla devamlılığını garantileyecekti. Ama seçime katılımın düşmesi bir yana, halk bu perspektife karşı bir oy kullandı.

Sürpriz dolu bir seçim

Sonuçta popülist ve sınıflar "üstü" "5 Yıldız Hareketi" (M5S) bir sürü bölgede birinci oldu ve çoğu yerde bütün orta-sağ ittifakının oyundan daha fazla oy aldı. Öbür taraftan ulusalcı Lega Berlusconi'yi geçti ve orta-sağ ittifakının ana gücü oldu. Klasik düzen partileri böylece ağır bir hezimete uğradı.
Seçimi "kazanan" her iki parti de kendisine özgün bir biçimde krizin son on senede yarattığı yıkımı ve AB'nin neoliberal dayatmalarını hedef aldı.
M5S seçim kampanyasında gelir yüksekliğine göre belirlenen minimum sosyal destek vaat etti. AB'de bir tek Yunanistan ve İtalya'da böyle bir sosyal güvenlik ağı yok.
Lega ise sabit oranlı vergi vaat etti. Özünde aslında zenginlerin işine gelen bu reform önerisi, çok karmaşık bir vergi bürokrasisi karşısında bir sürü insana çekici geldi. Elbette Lega göçmen karşıtı paranoyayı ve zamanında kendisinin Berlusconi ile ortak hükümette imzaladığı AB göçmenlik kurallarına yaygın düşmanlığı da kendi işi için kullanmaya becerdi.

Yeni bir cumhuriyet mi

2013 seçimleri klasik orta-sol hükümetlerinin sonunun başlangıcıydı: Neoliberal ideoloji ve işveren yanlısı kanunlar topyekûn geleneksel sol değerlerin yerine geçiyor, sendikalar, dernekler ve sivil toplum platformlarla bağlantılar çözülüyor ve sosyal hareketlere karşı bile artık güvenlikçi-baskıcı polis metotları uygulanıyordu.
Doğal olarak da bu sürecin sonucunda 2018 seçimlerinde orta-sol ittifak yerle bir edildi.
Berlusconi'nin partisi ise bir dizi yolsuzluk skandallarıyla sarsılıyordu ve liderinin siyasal faaliyet yasağı yüzünden güç kaybediyordu. Onun yerine Kuzey İtalya'da Lega, Güney İtalya'da ise M5S geçti.
M5S, özellikle 2011'den beri canlanan sosyal ve demokratik mücadelelerden yararlanabildi. İnsanların kriz nezdinde oluşan sinir ve öfkelerini oportünist, eklektik, yer yer sol, yer yer sağ biçimde sömürdü ve kurumsallaştırdı.
Öbür yandan ise Lega, neoliberalizmin yarattığı bireyselcilik, 9/11'den beri yaratılan korku ve güvenlikçi atmosfer ile Arap Baharı ile oluşan göçmen dalgası ile onunla eş zamanlı gelişen yabancı düşmanlığından yararlandı.
Ancak seçim sonuçlarından net bir şekilde çoğunluk hükümeti veya hükümet koalisyonu çıkmadı.
M5S %33, orta-sağ koalisyon %37 ve orta-solun %20 civarı kazandığı bir ortamda bugüne kadar süren bir çıkmaz oluştu.

Eski düşmanlar, yeni mücadeleler

Bu çıkmaz hangi yolda çözülse çözülsün, Batı Avrupa'da bir ilk gerçekleşecek: Bugüne kadar Batı Avrupa'nın hiçbir yerinde sosyal hareketler ulusçu/anti-AB'ci bir hükümetle baş başa kalmadı.
Bu tayfa var gücüyle kendisini yeni elit olarak konumlandırmaya çalışırken, her anlamlı alternatif onların otoriterizmini ve insanların yaşamlarını düzeltmedeki ulusal ve ulus-üstü sınırlamalar dolayısıyla becerik-sizliklerine karşı mücadele vermesi gerekecektir.
Aynı anda saçma olan ulusalcı dayanışma anlayışına da karşı çıkması gerekecektir.
Bu alternatifin odaklanması gereken sosyal zemin ise temsili demokrasiden zaten dışlananlar olması gerek: gençler, göçmenler ve yoksul kent ve çevre halkının bazı bölümleri.
Yani, son 10 senede İtalya'daki finansal totalitarizme karşı en büyük mücadeleleri veren sınıf bölükleri.

FARC seçimlerde ağır yenilgi aldı.

Kolombiya solu için yenilgi

Baskıcı atmosfer yüzünden yeni parti hamle yapma kabiliyetini önemli bir oranda kaybetti. Zaten seçimlere katılım oranı da %50'nin altına düştü. Öbür yandan hükümet tarafından barış anlaşmasında belirlenen bir sürü sorumluklar yerine getirilmiyor.

J.SCHWAB

Kolombiya'da 11 Mart'taki parlamento seçimlerinde legal siyasal bir parti olarak yeniden kurulan FARC ağır bir hezimete uğradı.
Marksist-Leninist FARC-EP gerillasından oluşan yeni parti, oyların ancak %0,34'ünü toplayarak kendi üyelerinin ötesine pek geçemedi.
Özellikle mayıs ayında gerçekleşecek olan cumhurbaşkanlığı seçimlerini ve barış sürecini göz önünde bulundurursak seçim sonuçları endişelendirici.
Barış sürecine düşman olan sağ radikal Centro Democrático (Demokratik Merkez), tecavüz skandalları ve faşizan paramilitarizmle organik bağlarına rağmen güç kazanabildi.

Tehdit ve şiddet atmosferi

FARC'ın kötü sonucunun bir dizi nedeni var.
Öncelikle bütün Kolombiya solunun ve barış sürecinin Kolombiya toplumunda hüküm süren aşırı antikomünizm yüzünden meşruiyet sorunu var.
Bu kendisini 2016'da halk tarafından reddedilen ilk barış anlaşmasında da gösterdi.
En nihayetinde kabul edilen barış anlaşmasının kurallarına çok titiz bir şekilde uyan FARC, seçim kampanyasını partinin lideri Rodrigo Londoño'nun sürekli sağcı güruh tarafından saldırılması dolayısıyla sonlandırması gerekti.
Ek olarak partinin bazı üyeleri ve hatta adayları katledildi, parti bürolarına bombalı saldırılar gerçekleşti.
Araştırmacı gazeteciler, bu saldırıların arkasında Centro Democrático'nun aşırı sağ kanadının durduğunu gösterebildiler.
Bu baskıcı atmosfer yüzünden yeni parti hamle yapma kabiliyetini önemli bir oranda kaybetti. Zaten seçimlere katılım oranı da %50'nin altına düştü.
Öbür yandan hükümet tarafından gerillaların geçici olarak yerleştirilecek kamplarının durumu, siyasi tutsakların bırakılması, güvenlik garantileri ve koka ikamesi konuları en başta olmak üzere barış anlaşmasında belirlenen bir sürü sorumluklar yerine getirilmiyor.
Ve de tabii ki paramilitarizmle organik bağlarını hala inkâr ediyor.

Doldurulan alanlar

Burada farklı nedenlerden FARC'ın eski kalesi olan kırsal alanlar ve şehirlerde çektiği sıkıntıların da vurgulanması gerekiyor.
Barış anlaşmasına uygun bir şekilde gerillanın çoğunluğu özel olarak tasarlanan geçici kamplara (ZVTN) geçti ve silahlarını teslim etti.
Ancak eski gerillaların kampları terk etmesi hemen hemen mümkün değil. Bu yüzden eski gerillaların siyasal faaliyetleri, köy halkıyla iletişime girmesi ve benzer şeyler bazı istisnalar dışında mümkün olamadı.
Aynı zamanda FARC'ın boş bıraktığı alanlar; daha küçük ve hâlâ faaliyette olan ELN gerillası, FARC'ın silahsızlaşmasına karşı koyup da gerilla kalan öğeler, uyuşturucu baronları ve paramiliterler tarafından ele geçirildi.
FARC'a uzak duran bu gruplar büyük ihtimalle kırsal alanlardaki seçim sonuçlarını etkilediler ve hatta seçimleri topyekûn imkânsızlaştırdılar.
Devlet gücünün Kolombiya'nın çoğunluğunda bulunmayışı, halkın şehirlerde toplanmasıyla beraber ülkedeki seçimleri bir metropoller meselesine dönüştürüyor.
Yani gerillanın senelerce süren savaşına ve yer yer legal yapılarına karşıt olan, gerillanın aşırı şiddetle dışarıya itildiği bölgelerde belirlendi seçim sonuçları.

Antikomünizmle mücadele

Kolombiya elitinin tümünün yeni sol partinin ajandasıyla hiçbir ilişkisi olmadığı ve bütün medya imparatorluğunu bu ajandaya karşı seferber ettiği aşikâr.
Barış anlaşmalarında mutabık kılınan gerillanın medyadaki varlığı ve senato ile parlamentoda seçim sonuçlarından bağımsız olarak iki seçim dönemi boyu en az beş koltukla temsiliyeti, eski gerillaya bir nevi yer açıyor.
Ancak başarısını belirleyecek olan öge, Kolombiya toplumunun en yoksul kesimlerinde oluşturacağı zemindir.
Bunu mümkün kılmak için ise, aşırı sağın antikomünizm propagandasına karşı çıkabilip Kolombiya devletinin suçlarını merkeze koyan bir tartışmayı başlatmak olacak.

KADIN

Kadınlar hayatlarına sahip çıkmaya devam ediyor ve birbirlerinden güç alıyorlar

Nevin Yıldırım'ın gülücükleriyiz

Bizler biliyoruz ki bu davada sadece Nevin yargılanmıyor, kadınların öz savunma hakkı da yargılanıyor.

A. KÜÇÜK

Son dönemde AKP'nin kadın politikaları, kadınların iktisadi ve toplumsal bakımdan erkeğe bağımlılığını süreklileştiriyor. Aynı zamanda kullanılan erkek egemen söylemler ile yüceltilen erkeklik, ciddi bir toplumsal çürümeye yol açıyor.
Yıllardır taciz, tecavüz ve şiddet sarmalıyla kadınları baskılayan erkek akıl, son dönemde hükümetin söylemlerinden ve politikalarından aldığı güçle daha da pervasızlaştı. Kadınlar eskisinden de çok öldürülüyor; cinsel, fiziksel ve psikolojik şiddete maruz kalıyor.

Öz savunma yaşatır

Kadını "namus ve kutsal aile" kavramlarıyla evlere hapsedip, taciz, tecavüz ve şiddet yoluyla ataerkil sisteme itaate zorlayanların hesap etmediği bir şey var. Tüm bunlara rağmen kadınlar yılmıyor, her alanda kadın dayanışmasını yükselterek hayatlarına sahip çıkıyorlar. Öz savunma yoluyla kendi hayatlarını kurtarabiliyorlar.
Tecavüzüne uğradığı erkeği öldüren Nevin Yıldırım, hayatına sahip çıkan kadınlardan sadece biri... Nevin Yıldırım, yaşadığı küçük kasabada silah zoruyla defalarca tecavüze uğradı. Bu durum kasabada duyulmaya başladı. Fakat yaşadığı toplum içinde bu durumu duyan kimse Nevin'e yardım etmedi. Bunun yerine kadını mahkûm eden, ikiyüzlü ahlak anlayışlarıyla onu yargıladılar. Hepimizin tahmin edebileceği gibi Nevin'e tecavüz eden erkek, tam da toplumda yüceltilen bu erkeklikten güç aldı.

Erkeğe beraat, kadına müebbet

Nevin onu şikâyet etmiş olsaydı "kadının rızası vardı" denerek aklanacağı muhtemeldi. Nevin ise çok daha ciddi bir ataerkil baskıya maruz kalacaktı. Nevin tecavüze uğradığı için öldürülseydi, onu öldüren erkek çok daha az ceza alacaktı. Ya da intihar etseydi olay sessiz sedasız kapanacaktı. Tecavüz eden erkek ise hayatına rahatça devam edecekti.
Nevin bunların hiçbirini yapmadı.
Kendi hayatını savunmayı seçti. Ama bu seçimi cezasız kalmadı. Her zamanki tecavüz aklama biçimi olan "rızası vardı" söylemleriyle uğradığı tecavüzü görmezden geldiler. Herhangi bir kadın katili veya tecavüzcüye bol keseden verdikleri tahrik ve iyi hal indirimlerini, Nevin'e vermediler.
İkiyüzlü adalet sistemi, Nevin'i korumayan devlet, tecavüze mahkûm eden toplumsal yargılar ona hayatını savunduğu için müebbet hapis cezası verdiler. Mahkemedeki duruşunu ve gülüşlerini de buna sebep gösterdiler.

Birlikte güçlüyüz

Evet, bir kadının gülümsemesine bile tahammülleri yoktu. Kimse Nevin'in yaşadıklarından nasıl etkilendiğiyle ve hangi psikolojide olduğuyla ilgilenmiyordu. Bu mahkemenin tek bir amacı vardı, o da yüceltilmiş erkekliğin zedelenmesini önlemekti.
Ama erkek yargı sistemi ne derse desin, kadınlar Nevin'in yanında.
Bizler biliyoruz ki bu davada sadece Nevin yargılanmıyor, kadınların öz savunma hakkı da yargılanıyor.
Ama kadınlar hayatlarına sahip çıkmaya devam ediyor ve birbirlerinden güç alıyorlar. Kadınların dayanağı da çaresi de kadınlar.
Çünkü kadınlar birlikte güçlü. Bu eril düzenin camını çerçevesini hep birlikte indireceğiz.

Kadınlar Nevin Yıldırım*a özgürlük istemeye devam ediyorlar.

Yeni "emek sömürü" politikaları

Erk'ek iktidarın kadınlara vaadi çile, sömürü, güvencesiz ve tekinsiz bir hayattan başka bir şey değil.

Aylin YÜKSEL

Bir yanda emek gücümüzü sömürme adına haklarımızı tırpanlayan yasalar, diğer yandan sesimizi kısmaya ve sokaklardan elimizi çekmeye dönük sindirme politikaları… Sosyal ve ekonomik politikaların emeğimize ve bedenimize dönük saldırıları yetmezmiş gibi, alevlenen şovenist ve militarist ortam da kadınlara sadece "şiddet" olarak geri dönüyor.
Kadının kimliğine, cinselliğine, benliğine yönelik saldırılar sürerken, kadın emeğini sömürü politikaları günden güne daha da ustalıkla devreye sokuluyor.

Özel istihdam büroları

2012 'deki Ulusal İstihdam Stratejisi belgesine göre kadınlar "özel politika" gerektiren gruplar arasına alınmıştı. Tabi ki bu doğrultuda çözümler aranırken kadınlar için çok "özel" yöntemler geliştirildi!
Özel eğilim sonrası kadın istihdamını güçlendirme noktasında bulunan çözümler; uzaktan çalışma, çağrıya bağlı kısmi ve güvencesiz çalışma, ücret kısıtlaması, yarı zamanlı ve esnek çalışma koşulları…
Kadın istihdamının güçlendirilmesinin aksine işverenle mümkün mertebe iletişimi kesen, işverenin sorumluluğunu en aza indiren "Özel İstihdam Büroları ve Kiralık İşçilik Sözleşmesi" ile kısmi zamanlı ve güvencesiz çalışmanın önü açıldı. Memura yarı zamanlı çalışma hakkının yürürlüğe geçmesi ile kazanılan "doğum izninin" kaldırılmasına ve daha tekinsiz bir iş hayatının kadınları kıskaca almasına zemin hazırlanmış oldu.

Kadın istihdamındaki gerçekler

Bu büroların; muhatap bulamama, hakkını arayamama, iki işte birden çalışma, bir alanda uzmanlaşamama gibi gerçeklikleriyle emek sömürüsünü tırmandırmak amaçlı olduğu çok açık. Nitekim 2017 işçi verilerine bakıldığında genel tablo içinde kayıtlı kadın işçi oranı sadece %29.
Kayıtsız çalışma oranı daha yüksek. Kadınlar erkeklerden eğitimli olmalarına rağmen daha düşük işlerde ve erkeklerden daha düşük maaşla çalışıyorlar.
Esnek ve güvencesiz çalışma oranı kadınlarda daha fazla. Kreş imkânı çok az bunun yerine kısmi zamanlı çalışma devrede. Tam olarak toplumsal cinsiyet eşitsizliğine bağlı gelişen ve kadının toplumdaki ikincilliğini ortaya seren bir tablo söz konusu…

OHAL'de direniş

Tüm bu emek eksenli politikaları derinden ve hızlıca devreye sokan ataerkil kapitalizm ve onun erkek devlet aklı, OHAL koşullarını örgütlenmenin ve mücadele ederken sokağı kullanmanın engelleyici bir mekanizması olarak kullanıyorlar.
Fakat onlar bir şeyi gözden kaçırıyorlar. Kadınların tarih boyunca gösterdikleri cüret ve dayanışma gücü en karanlık dönemlere bile ışık olmuştur. Şimdi de karanlığa rağmen kadınların direnişi bu baskıların geri püskürtülmesinde ve yeni yaşamın kurulmasında önemli bir adım olacaktır.

Erkekliğin ceza budalalığı: Hadım

Tecavüz suçlarına yönelik hadım cezasının uygulanması, dünya genelinde tecavüz oranında en yüksek skorlara sahip olmanın önüne geçemedi.

Deniz USLU

Görünen acımasız gerçekler, perde arkasının vahametinden izler taşıyor. "Yıl olmuş 2018, hâlâ…" derler ya... Kadının konumu, acımasız gerçeklerde de perde arkasında da "hâlâ…" aynı. "Hâlâ her gün kadınlar öldürülüyor, yüzlerce kadın da tecavüze uğruyor" ama buna kimse şaşırmıyor. İlla "enteresan" bir cinayet ya da tecavüz şekli olacak ki haber değeri görebilsin.
2017 ve 2018 yılında yaşanan tecavüz ve cinayet olaylarına baktığımızda: 2017'de 409 kadın cinayeti, 332 cinsel şiddet ve 387 çocuk istismarı vakası; 2018'de 100 kadın cinayet, 84 cinsel şiddet ve 300+ çocuk istismarı vakasıyla karşılaşıyoruz.

İndirim safsataları

Bu sayıların arka planında, özellikle tecavüz davalarında yargının gösterdiği trajik tavrın katkılarını görmezden gelemeyiz. Toplumsal vicdan bütünlüğüne çelme takan, tecavüzcüleri alkışlayan yüzlerce karardan bahsediyoruz.
"Yarım kaldı, eski sevgilisiydi, takım elbise giydi, erken boşaldı…" "Cilve yaptı, bağırmadı, bakire değildi…". Bu ironik zırvalıklar; tecavüz duruşmalarında sanıkların tahliyesinin veya cezalarının hafifletilmesinin gerekçeleri.
Bu "adalete" paralel bir şekilde, Diyanet İşleri Başkanlığının "fetvaları" da cinsel istismarı koruyucu ve hatta teşvik edici nitelikteyken neden suçluyu derin psikolojik analizlerde ya da pantolonların içerisinde arıyoruz?

Suçluyu teşvik et cezasını hadım say

Cinsel dokunulmazlığa karşı suçlarda, hükümlü faillere uygulanması öngörülen hadım, çeşitli kimyasal ilaçların kullanımıyla testosteron hormonunun azaltılmasını sağlıyor. Amerika, Almanya, Fransa, Norveç, İngiltere, Kanada, Hindistan, Endonezya gibi birçok ülkede uygulanıyor. Dünyada tecavüz oranının en yüksek olduğu ülkeler de yine bu ülkeler. Yani tecavüz suçlularına yönelik hadım cezasının uygulanması, dünya genelinde tecavüz oranında en yüksek skorlara sahip olmanın önüne geçememiş görünüyor. Devletin tecavüze çanak tuttuğu gerçeği varken hadım cezasının arka planında neler var? Çocukların tecavüze uğramasının yol açtığı toplumsal infiallerin; linç, intikamcılık ve bireyselcilik duygularıyla pasifize edilmek istenmesi; penisin, erk devlet ve toplum tarafından gerçekten de bir iktidar, güç ispatı olarak görülmesi; tecavüz suçunu, önlenemeyen hormon seviyesi olarak görüp meşrulaştırmaya çalışmaları gibi çeşitli nedenler fazla mı komplo teorisi gibi duruyor?

Hadım değil de ne?

Hadıma karşıyız, idama karşıyız. Peki, ne olacak bu memleketin hali? Biz ne istiyoruz?
Kadın örgütleri ve çocuk hakları derneklerinin bu sürece müdahil olabilmelerini; İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanmasını; tecavüz suçlularının üst sınırdan ceza almasını. Tecavüze uğrandığında adaletin ulaşılabilir olmasını ve kadının beyanının esas alınmasını. Toplumsal cinsiyet ve cinsellik eğitimlerinin ilkokuldan itibaren verilmesini ve suça neden olan toplumsal koşulların ortadan kaldırılması için çalışmalar yapılmasını...
Bu ve bunun gibi birçok öneri Hadım'dan çok daha etkili çözümler olabilir. Fakat her defasında ısıtılıp önümüze sunulan Hadım yöntemi sorunu kökten çözmenin değil de, gerçeklerin üstünü örtmenin bir aracı haline getirilmek isteniyor. Biz daha fazla cinayet ve şiddetin önünü açabilecek böyle bir uygulamanın bir parçası olmayacağız.

EKOLOJİ/GENÇLİK/KÜLTÜR

Kültür endüstrisi günlük hayatımızı ve üretimlerimizi kendi çıkarları çerçevesinde dönüştürüyor

Kolektif kültürel üretimin olanakları

Yabancılaşmış düzen içerisinde tam anlamıyla özgürce yaşamak mümkün değil elbette. Ancak, "kötü"nün içinde "iyi"ye doğru giden yolları açıp, özgür bir yaşamın öngörüsü haline gelebilir sanat.

Kıvanç SÖYLEMEZ

Bir iktidarın en başarılı yönetim tarzı kendi dışında her şeyi yasaklaması değil, mevcut düzene alternatif bir yaşamın imkânsız olduğu görüşünü hâkim kılmaktır. Eğer mevcut yaşamdan başka bir şeyi düşünemiyorsak, bir şeyleri istemek ve inşa etmek de mümkün değil.
Geriye belirlenmiş bir çerçevede "reformlar"la, "sosyal mühendislik"le sistemin hatalarını düzeltip biraz daha iyi bir durumu ortaya çıkarmaktan başka bir şey kalmaz. Böyle bir durumda siyaset, yaygın bir görüşe göre, "mümkün olanın sanatı" olabilir. Fakat, devrimci bir siyaset "mümkün olanın sanatı" değil, "imkansızı mümkün kılmanın sanatı"dır.
Devrimci siyasete düşen, bu tür saldırılara karşı toplumsal ve bireysel hayal gücünü güçlendirmektir.

Statükocu görüş

Tarihsel anlamda yaklaşık 1815'ten 1848'e kadar Avrupa'da hâkim olan siyasal ve kültürel "restorasyon"un en önemli "mimarları"dan biri olan Avusturya şansölyesi Metternich iktidarların statükocu kültür anlayışlarını çok net bir şekilde ifade etmişti: Halk toplanmasın, aksine dağılsın/eğlensin (zerstreuen her iki anlama da geliyor). Halkın "kontrolsüz" toplanması, bir araya gelmesi ve kolektif bir şekilde ilişkilenmesi özü itibariyle iktidar için büyük bir tehlikedir. Eğer toplanacaksa, "kontrollü eğlenme" alanlarında toplanması gerekir.
Bugün bu türde bir kontrol genel olarak "kültür endüstrisi" aracılığıyla sağlanıyor. İnsanların kültür ve sanata dair algıları belli biçimlere sokuluyor, kültürel üretim ve "tüketim" birbirinden ayrılıyor. Geriye bireylerin sadece yabancılaşmış bir estetik anlayışı kalıyor.

Karşı kültürün alanları

Karşı kültür tam da bu noktada kültür endüstrisinin genelleşmiş, metalaşmış, uyuşan ve isyankâr talepleri ve öfkeyi "kontrollü" mecralara yönelten etkisine karşın özgürlük alanları yaratmalıdır. Sermaye henüz metalaşmamış bütün kamusal alanları meta haline dönüştürmeye çabalamakta. Bugünün "toplanma alanları"nın çoğu özel mülkiyet ya da kâr amacıyla kullanılan mekânlar. AVM'den tutun da meydanlara, sokaklara kadar… Tüketim baskısı olmadan sosyalleşebilecek, kollektifleşebilecek alanlar gitgide azalmaktadır.
Elbette sermaye gündelik hayatımızın her santimini, her dakikasını şekillendirmeye çalışıyorsa olsa da bu konuda hiçbir zaman yüzde yüz başarılı olamıyor. Arada kalan alanlardan, sermayenin ulaşmadığı mevkilerden başlayarak gündelik hayatı antikapitalist bir perspektifle örgütlemek mümkün.

Kolektif kültürel üretime doğru

Her kültürel ve sanatsal üretim toplumsal üretimdir. Her ne kadar bir bireyin "yeteneği" ya da "deha"sı gibi gözükse de. Kendini "bağımsız" sanat olarak ortaya atan anlayış, bunu sadece kendisini toplumsal ve maddi koşullardan soyutlayarak, bu koşulları unutarak yapabilir.
Brecht bunu "Okuyan Bir İşçi Soruyor" adlı şiirinde yakalamıştı: "Yedi kapılı Thebai şehrini kuran kim? // Kitaplar yalnız kralların adını yazıyor, // yoksa krallar mı taşıdı kayaları?" Ve devamı...
Dolaysız veya dolaylı her kültürel üretim için geçerli değil midir? Yabancılaşmış düzen içerisinde tam anlamıyla özgürce yaşamak mümkün değil elbette. Ancak, "kötü"nün içinde "iyi"ye doğru giden yolları açıp, özgür bir yaşamın öngörüsü haline gelebilir sanat. Bunun için, kültürel üretimin toplumsallığını bilen bir yerden, bilinçli bir şekilde kolektif üretim biçimleri keşfeden ve hayal gücünün filizlenebileceği özgürlük alanlarını yaratan adımları atmak gerekiyor.

Ekolojik krize karşı ortak mücadeleye

Her toplumsal alanda olduğu gibi, doğanın üzerinde kurulan yıkıcı hegemonyaya karşı kendi değerlerimizi ortaya koyup, bir karşı hegemonyayı kurmamız gerekmektedir.

Mazlum ZAFER

Söylendiği gibi, kapitalist üretim "bütün zenginliğin iki kaynağını, toprağı ve işçiyi kurutarak ilerler." Dönem dönem emeğe ya da doğaya yöneltilen saldırılar değişebilir; kimi zaman daha çok emek, kimi zaman doğa saldırı altındadır. Kapitalist üretim tarzı ihtiyaçları ve ekolojik dengeleri değil, kârı temele alır. Ondan dolayı, ister istemez, bu üretim tarzıyla ekolojik bir toplum imkânsızdır.
Gerçek anlamda ekolojik ve sürdürülebilir bir toplum için sosyalist bir üretim tarzı gerekli, fakat yeterli değildir.
Zaman akıyor, mevcut üretim ve tüketim tarzını hedef tahtasına koyan ve alternatif hamleler geliştiren bir strateji ve taktiğe acilen ihtiyaç duyuyoruz.

Karşı hegemonya gerekliliği

Mevcut iktidarın sağladığı birikim modeli büyük ölçüde inşaat sektörüne ve dolayısıyla doğa talanına dayanıyor.
Bu durum Türkiye'ye de özgün değil, dünya çapında git gide daha derin ekolojik krize sürüklenen kapitalist sistemin işleyişiyle doğrudan bağlantılıdır.
Kendi sıkışmış halini kamusal mülkiyeti sürekli artan oranda pazarda pazarlayan ya da doğal yıkımın önemli bir faktörü olan savaşlara yönelen iktidar, kendi açısından günü kurtarmak adına geleceğimizi harcıyor.
Ekolojik krizin bu toplumsal yanını görmek, ortak bir mücadele zemini için oldukça önem taşıyor. Her toplumsal alanda olduğu gibi, doğanın üzerinde kurulan yıkıcı hegemonyaya karşı kendi değerlerimizi ortaya koyup, bir karşı hegemonyayı kurmamız gerekmektedir.

Yerel direnişleriyle güçlü harekete doğru

Türkiye'nin dört bir yanında yeşil direnişler filizleniyor.
Nükleere karşı, madenlere, taş ocaklarına, HES'lere, RES'lere, ormansızlaştırmaya karşı yerel platformlar, dernekler, sıradan vatandaşlar, yaşam alanlarını kaybeden köylüler isyanda.
Bu direnişler somut ve önemlidir. Fakat, doğa küreseldir, doğa bizim çizdiğimiz sınırları tanımıyor. Bundan dolayı, güçlü, kapsayıcı ve geniş bir ekoloji hareketine ihtiyacımız vardır. Sistemin kendisini sorgulayan, üretim ve tüketim tarzını eleştiren ve bunu değiştirmeyi hedefleyen, sermaye hareketinin mantığını reddeden bu hareket, yerel özellikleri ve özgünlükleri yok saymaz. Tam aksine, o özgün dinamikleri kapsayıp bütünlüklü bir perspektif geliştirir.
Özgür bir yaşam, demokratik bir cumhuriyet için ekoloji mücadelesi en önemli toplumsal dinamiklerden bir tanesi.
Yeni kurulan Ekoloji Birliği öyle bir ortak mücadeleye doğru önemli bir adımdır ve gelecek için zeminimiz olmalıdır.
Toprağımıza, suyumuza, ormanlarımıza sahip çıkmazsak, gelecek toplumu inşa edecek bir ülke, bir gezegen kalmayacak.

Savaşın lokumu olmaz

Üniversite gençliği tarih boyunca savaş karşıtlığının, barışın ve özgür düşüncenin simgelerinden biri haline gelmiştir.

Dilan İPEK

Üniversite gençliğinin üzerindeki baskıların arttığı, mücadelenin zayıflatıldığı bu dönemde; kampüslerde direnç odakları oluşmaya devam ediyor. İktidarca ablukaya alınan, sermaye tarafından kuşatılmış üniversiteler; bilimin ve sanatın merkezleri olmaktan çıkarılıp, AKP/Erdoğan'ın ideolojik çizgisinde ve sermaye çıkarlarına göre bireyler yetiştirilen yerler haline geldi. Üniversite gençliği bu politikalarla sıkıştırılıp, sindirilmek isteniyor.
İktidar, içine düştüğü yönetememe krizinden çıkabilmek için Afrin'e girdi. Ülke genelinde demokratik halkçı dinamiklerin tümü savaşa karşı refleks gösterdi. Savaş gerçekliğini, genç ve dinamik ruhuyla en derinden hisseden gençlik, bu refleksi en güçlü veren dinamiklerden biri oldu.
Üniversite gençliği tarih boyunca savaş karşıtlığının, barışın ve özgür düşüncenin savunucularından biri haline gelmiştir. Dünya'nın neresinde olursa olsun ezilen halklara yönelik savaşa karşı barışı ve halkların kardeşliğini savunmuş, dün Filistin'e bugün Afrin'e ses olmuştur.

"Geçinemiyoruz"

Mezhepçi, şoven söylemlerin kirli hava oluşturduğu ortamda, gençlik kriz, savaş ve kaotik ortam içerisinde yaşamsal hakları için mücadele vermeye devam ediyor. Ekonomik kriz, herkes gibi gençliği de içinden ve derinden etkiliyor. Barınma ve geçim koşulları zorlaşıyor. KYK üzerinden verilen kredi faiziyle birlikte geri alınmak isteniyor.
Üniversite sayısının artması ile birlikte eğitim gören öğrenci sayısı artmış olsa da ufukta parlak bir gelecek görünmüyor, geleceksizlik kaygısı her geçen gün büyüyor. Bu atmosferde verilen hak mücadelesi savaş söylemleri ile geri plana düşürülüp, gölgede bırakılmak isteniyor.

İktidarın hedefindeki üniversite

Yakın zamanda Boğaziçi Üniversitesinde bir grubun, "Afrin için lokum" dağıtması üzerine öğrencilerin refleksi oluştu. Yüz binlerce sivilin, savaşın farklı coğrafyalarından gelerek sığındığı ve yaşadığı Afrin'e yönelik savaşın halklara düşmanlık getireceğini savunan üniversite gençliği "İşgalin, katliamın lokumu olmaz" diyerek tepki gösterdi. Bunun üzerine "Onları üniversitelerde barındırmayacağız, onlara eğitim hakkı vermeyeceğiz" diyen iktidar; sadece Boğaziçi'nde savaş karşıtı pankart açan öğrencileri değil, üniversitelerdeki bütün devrimci, demokrat, barışı savunan gençleri hedef aldı.

Cezaevi kampüsler

Devrimci, aydın, özgür düşünceye sahip üniversite gençliği yerine; ırkçı, mezhepçi bir üniversite yapısı oluşturmak isteniyor. Bu doğrultudaki iktidar hamleleri sonucunda üniversiteler karakollara, yarı açık cezaevlerine çevrilmiş durumda. Hem sermaye düzenini ve çıkarlarını hem de ideolojik hegemonyalarını güçlü kılabilmek adına bunu yapıyorlar.
Değişen ve dönüşen atmosfer içerisinde biz gençlere düşen görev bu değişim sırasında güncel mücadele metotları geliştirmek; üniversitelerin asıl sahipleri olarak gençliğin dinamiğini her alandan kapsamak ve bu dinamiği dinç tutup mücadeleye, özgürlüğe evriltmek gerek.
Gençlik mücadelesinin tozunu almalı ve yeni, güncel direniş tohumları ekmeliyiz.

Devrimci kadro sisli ortamlarda yürümeye cüret ederek özgürlüğü keşfedebilir

Devrimin ritmini belirleme cüretini gösterelim

Kendisini ve devrimi ciddiye alan, hassasiyetini durmadan işleyip zenginleştirmekte ustalaşan kadrolar, özgürlüğe giden kapıları fethedebilir.

Pelin KAHİLOĞULLARI

"Özgürlük, salon ışıkları altında şatafatla kazanılmayacaktır."
Ancak zifiri karanlığın içinde ya da sisli ortamlarda yürümeye cüret edenler özgürlüğü keşfedebilir.
Başdöndürücü hızda akan olayların içinde, şiddet ve belirsizliklerin kuşatması altında sürekli sarsılıp zorlanan toplumsal dokuda başlayan çözülmeler yaygınlaşıyor.
Kendini ayakta tutmak adına her an şiddeti arttırmak zorunda kalan iktidar, rüşvet, yolsuzluk, istismar ve çatışmanın önünü açıyor.
Korku ve güvensizliğin hakim olduğu bir ortam yaratılıyor.
Toplumu bir arada tutan alışılagelen değerleri ortadan kaldırmaya çalışan iktidar, kendi meşruiyetini kendi değerleri üzerinden yeniden tesis etmeye çalışıyor ama bir türlü topluma hakim olamıyor.
Bütün bu saldırıların ve belirsizliklerin yarattığı çürüme devam ediyor, ama sistemin toplumu içerme gücü de gittikçe azalıyor.
Nesnel ortam, salt egemenlerin cephesinden değil, aynı zamanda toplumsal hareketlerin kısmi ve kendiliğinden çıkışlarından doğru da belirleniyor. Fakat devrimin ritmi-nesnel ortamda henüz zayıf, henüz toplumsal hareketlerin ağırlığı belirleyici değil.

Statükocu tarz

Kadrolar, kendi dönüşüm hızını ve hareketliliğini sürecin akış hızına uygun şekilde artırmakta zorlanıyor. Belirsizliğin yoğunlaşması karşısında, bir denge hali arama ya da varolan pozisyonun içine konumlanma konformizmine teslim olma yaşanabiliniyor.
İçinden geçtiğimiz özel günlerde, belirli bir anda ya da pozisyonda durmakla yetinmek, yapılan işlerde sonuç almanın önündeki engeldir.
Fırtınalı ve dalgalı bir denizde, sadece gemiyi denizin üzerinde tutmak yetmez. Aynı zamanda geminin en az zararla limana ulaşmasını sağlamak gerekir.
Çünkü fırtınanın ne zaman dineceği ve geminin hangi zorluklara ne kadar dayanabileceğini bilemeyiz.
Belirsizlikten kaçmak ve kolay yoldan denge arayışına girmek yerine, kendi iç motivasyonunu ve konumlanışını sürekli yenileyen nesnel durumlara uyarlayan hareketli bir kişiliğe girmek esastır.
Darbe vururken darbe yemekten de korkmayan hesaplı ve dengeli bir militan tarzı, hem kendi kişiliğinde inşa eden hem de bulunduğu zemini buna uygun organize edebilen kadrolar belirsizliğin içinden yeni zenginliklerle çıkış yapar.

Hassasiyet

Hassasiyet, devrimci mücadelede bir kelime olmanın ötesinde, içinde aynı anda birçok değişkeni barındıran bir davranış pratiğidir.
Biçimcilikten çıkma, ince düşünme, sürekli değişen faktörleri hesaplayıp uygun hamleler yapma, yoğunlaşma, öngörme ve refleksleri güçlendirme gibi özelliklerin tamamı bir hamlenin başarıya ulaşmasında belirleyicidir.
Karşılıklı silahların patladığı bir savaşın içindeyseniz, aldığınız nefes dahil her hamleniz hayati önemdedir.
Alalade, öylesine davranma lüksünüz yoktur.
Yanlış bir hareket hayatınıza mal olabilir.
Günümüz ortamında kotarmacı ya da rastgele tutumlara yer yok.
Olağanüstü dikkatli, her ayrıntıyı gören ve yorumlayabilen bir soğukkanlılık ana karakter haline gelmek zorundadır.
Yüzeyde gezinen, ayrıntıları görmezden gelen, olaylar ve olgular arasındaki bütünselliği kuramayan kadrolar, ne yazık ki karmaşının içinde boğulacaktır.
Ancak kendisini ve devrimi ciddiye alan, hassasiyetini durmadan işleyip zenginleştirmekte ustalaşan kadrolar, özgürlüğe giden kapıları fethedebilir.

Devrimci kadronun kişilik çatışması

Geçmişte yadsınmış olan mekanizmanın ve metodun yeniden yadsınması ile devrimin güncelliği yakalanabilir. Hedef doğrultusunda güncel ihtiyaçları yenilemek ve eski kalıpları sürekli yıkıp yeniden inşa etmek Leninizm'in bize öğrettiği yöntemlerden bir tanesidir.

Mithatcan TÜRETKEN

Hareket halinde olan her organizma diyalektik yasalarının öngördüğü gibi biriktirme ve yadsıma süreçleri ile karşılaşır.
Çeşitli toplumsal dinamikler içerisinde kendisini var etmiş olan örgütsel mekanizmalar aynı şekilde o dinamiğin tarihsel engelleri ile cebelleşirken diğer yandan hareketin öncülerinin zorlanmaları ile durmadan geriye çekilirler.
Engeller, zorlanmalar veya tıkanıklıklar gelişimin en doğal süreçleri olmakla beraber, değişimin ne yönde ve kimin lehine akmakta olduğu mekanizmaların ömrü için belirleyicidir.

Keşifçi ruh

Gezi güçlerinin yarattığı yeni toplumun özgürlük alanlarını, aynı neşe ve cesaretle keşfetmek, bir dönemin aşılması gereken eşiğini ifade etmekteydi.
Keşfetme eşiği, paradigmasal devrimci yenilenmecilik ve zenginlik olmaksızın aşılamazdı.
Son kertede düşünce ile kurucu iradenin buluşması, renksiz olan paradigmanın toplumsal yaşamın farklı alanlarında ve renkli örgütsel mekanizmalarda çiçek açmasını sağladı.
Geldiğimiz noktada devrimci kadro kişiliği bir önceki dönemin kapılarını aralamış olan 'yenileri' içererek aşma sorunu ile karşı karşıyadır.
Bin bir emek ve çaba ile zorlanarak bulmuş olduğumuz tüm yeniler çekici, renkli ve canlı olma özelliklerini geçmişte bırakmak zorundadır.

Yeniyi inşa etmek

Sadece bağımlılık yaratmış olan düşünce ve davranış biçimlerinin aşılması yetmez.
Geçmişte yadsınmış olan mekanizmanın ve metodun yeniden yadsınması ile devrimin güncelliği yakalanabilir.
Hedef doğrultusunda güncel ihtiyaçları yenilemek ve eski kalıpları sürekli yıkıp yeniden inşa etmek Leninizm'in bize öğrettiği yöntemlerden bir tanesidir.

Tarihsel-stratejik kişilik

Tarihsel-stratejik kişilik, özgürlükçü yaşam alanını inşa etmeye çalışırken, kendisinin öznel gerçekliği eğer taktik kişilikte ya da toplumsal dinamiğin (Alevilerin, kadınların, gençlerin…) tarihsel zaaflarını aşmada somut bir nesnelliğe kavuşmuyor ise devrimci değildir.
Tıpkı kısa erimli günlük planlamaların somut bir hedefe hizmet etmediği süreçlerde olduğu gibi.
Her taktik kendisine ulaşma süreci içerisinde bir stratejik hedeftir. Bizler için güncel olarak, halkın taleplerinin siyasallaşmış ifadesi olan Demokratik Cumhuriyet, kadro bilincinde somut hedef olarak kendini sürekli korumadığı müddetçe, her gün yapılmakta olan onlarca iş anlam yitimine uğrayacaktır.
Güncel olanın tarihsel olanla bağlantısını kendi karakterine yansıtmış olan kişilik değerleri, inancı ve enerjisi sürekli güncel, neşeli ve dipdiridir.

Yık, Kur, Koru

Bu dönem halkçı dinamiklerin taleplerini güncel siyasette etkin ve belirleyici kılmak, örgütlenmesi noktasında iddia sahibi olup bunu güvenilir somut bir gerçekliğe kavuşturmak ve kurulmuş olanı korumak için öncülük talep etmektedir. Elbette bu heyecanlı süreçte keşifçi-kurucu-örgütçü kadro karakteri mutlak kalıcılaşmış değil ise sonuç partiyi doldur-boşaltlar ile kötürümleştirmekten öteye gidemeyecektir.
Partinin bu yeni konağını, konuklar ile aşmaya çalışmak, zamanın böylesi hızlı ve değerli olduğu bir süreçte oyalanmak anlamına gelir.
Demokratik Cumhuriyet hareketinin militanın parolası; Yık, Kur, Koru olmalıdır.

KURULTAY

22 Nisan'da Ankara'da özgürlüğümüz için bir araya geliyoruz

Biz halkız, halk kazanacak!

Umudumuzu kırmaya, yenilgiyi peşinen kabul etmeye zorluyorlar. Oysa şimdi, umudu kuşanmanın, asla pes etmemenin, soğukkanlı bir cüretle ileri adım atmanın zamanıdır.

Olağanüstü günler yaşıyoruz.
Olup biten her şey bir diktatörlüğün inşası etrafında yaşanıyor. O halde, bizler de o inşanın içinde yaşanan bazı gerçekleri hatırlayalım.
Arka arkaya açıklanan 2017 bilançoları, başta bankalar olmak üzere bütün büyük sermaye gruplarının geçtiğimiz yılı inanılmaz kazançlarla kapattıklarını gösteriyor.
Ama artık yıllardır bu açıklamalara alıştık değil mi, zaten hep kazanıyorlar.
AKP'nin iktidar yıllarında, ülkemiz sermayenin cennetine çevrildi.
Büyük sermaye güçlerinin hemen hepsi, daha önceki on yıllarda biriktirebildiklerinin kat be kat fazlasını bu dönemde kazandılar.
Uygulanan neo-liberal soygun, sermaye cennetinin taşlarını döşerken, halka cehennemi dayattı.
İşçi sınıfı sendikasızlaştırıldı, sosyal hakları hiçe çevrildi, daha az ücretle daha yoğun ve daha uzun zaman çalışmaya mahkûm edildi.

Doğa, halklar, inançlar

Doğanın talanı, sanki bir düşmanmışçasına, her türlü denetimden muaf tutularak azgınca sürdürülüyor.
Yaşam alanlarımız talan ediliyor. Nefes aldığımız hava, içtiğimiz su, ürünleriyle beslendiğimiz toprak ana acımasız bir saldırganlıkla sermayenin hizmetine sunuluyor.
Her ağaç, her toprak parçası ya da her su birikintisi, sermayeye hibe ediliyor.
Sadece sermayenin doymak bilmezcesine ve arsızca soygunu değil, despotik ve oligarşik bir zorbalığın halk güçlerine uyguladığı zulmü de yaşıyoruz.
Ülkemizdeki bütün farklı inançlar, etnik kimlikler ve kadınlar cehennemi baskılar altındalar.

Düşmanlaştırma politikası

Kürtler, Aleviler ve kadınlar, düşmanlaştırılıyor.
Hırstan gözü dönen iktidar güçleri, kendi toplumsal dayanaklarını Kürtleri, Alevileri ve kadınları düşmanlaştırmak üzerine kurguladığı için, kadın cinayetleri artıyor.
Kürtler ve Aleviler her an katliam tehlikesi altında yaşıyor. Türk-Kürt ve Sünni-Alevi gerilimi bilinçlice kışkırtılıyor.
Laikler, demokratlar, cumhuriyetçiler, ülkenin gittikçe mezhepçi, gerici, despotik bir siyasal havayla boğuluyor olmasına tepkililer. Ancak, bu tepkiler siyasal bir kimliğe bürünemedikçe boşlukta kayboluyor.
İrtifa kaybeden iktidar, Suriye'de yaşanan kaostan yararlanarak çıkış aramaya çalışıyor.
15 Temmuz darbe girişimi, başarısız olsa da, yarattığı devlet krizi ve onun gittikçe ağırlaşan sonuçları üzerinden egemenlerin yönetme yeteneğini zorluyor.
Ülkenin çivisi çıkmış, iktidar güçleri ise inanılmaz bir gaflet içinde zafer borusunu üfleyerek güç gösterileri yapıyor!
Gidişten rahatsız, olup bitenlere tepkili herkesin, bütün toplumsal güçlerin bir araya gelmesi gerekiyor.

Halkçı ve Demokratik Cumhuriyet!

Şimdi, umudu kuşanmanın, asla pes etmemenin, soğukkanlı bir cüretle ileri adım atmanın zamanıdır.

Şayet meclislerin ülke çapında ortaklaşması sağlanabilirse, sadece halkın ülke çapında haklarını savunup geliştirmenin en güçlü zemini yaratılmış olmaz; ama aynı zamanda iktidarın ülkeyi kaosa doğru sürükleyişi de durdurulabilir.
Kendi haklarını korumak için özgürce örgütlendikleri meclisler üzerinden kendi iradeleriyle ülke çapında da ortaklaşan halk güçleri, özel bir güç kazanarak sermaye güçlerinin rahatını bozup huzurunu kaçıracak ve ülke çapındaki güçler dengesine kendi ağırlığını koyacaktır.
Ülke çapında ortaklaşmış halk güçleri, olası bir halkçı-demokratik cumhuriyetin nüvesi olabilir.
Meclislerde örgütlenip güçlerini ortaklaştıran halkın her hareketi, aynı zamanda ülkenin şimdiki çıkmazda çırpınışına son verebilecek bir seçenek olan halkçı ve demokratik bir cumhuriyetin fiilen inşası doğrultusunda üst üste koyulmuş taşlar anlamına gelecektir.
Evet, şimdi sürekli içine çekildiğimiz bataklıktan ve sürekli daha sert darbelendiğimiz karanlık sokaklardan çıkışın yolu, demokratik bir anayasa üzerinde kendisini kuran halkçı ve demokratik bir cumhuriyetin inşasıdır.
Halka dayatılan diktatörlüğe karşı, asgari yaşam standartlarının sağlanmasını anayasal güvence altına alan, halkın seçtiği yerel meclislerin gönüllü ortaklığına dayalı, dolaylı değil dolaysız ve artan oranlı servet vergisinin uygulanacağı bir yeni cumhuriyet!
Bütün etnik ve inanç farklılıklarına kör olan, cinsiyetçi/erkek egemen bütün yasalar ve uygulamaların tasfiye edilerek cinsler arası eşitliğin sağlanması ve doğanın sermaye tarafından yağmalanmasına son verilmesinin anayasal güvence altına alındığı bir yeni cumhuriyet!

Kurultay!

Elbette, başka kişilerin ya da farklı toplumsal güçlerin, gittikçe ağırlaşıp tümüyle kontrolden çıkarak ülkeyi kaosa doğru sürükleyen şimdiki kaotik ortamdan çıkış için farklı önerileri vardır.
Zamanımız yok, günlerin önemli olduğu bir dönemin içindeyiz. 2018 de 2019 kadar önemli; hatta diyebiliriz ki, o zaman ne olacağı şimdi belirleniyor.
Birlikte bir kurultay düzenleyebiliriz, hepimizin birbirimize, farklı fikirlere ve önerilere ihtiyacımız var!
Gelin, bir araya gelip bir yol bulmaya çalışalım, önerilerle birbirimizi zenginleştirelim, bir sonuca varma niyetiyle tartışıp, ortaklaştığımız halkçı zemine yerleşerek kendi hedeflerimize doğru yola çıkalım!
Umudumuzu kırmaya, yenilgiyi peşinen kabul etmeye zorluyorlar. Oysa şimdi, umudu kuşanmanın, asla pes etmemenin, soğukkanlı bir cüretle ileri adım atmanın zamanıdır.

Yakınmıyoruz, haklarımızı savunacağız!

Ortaklaşmak, birbirinden güç alıp birbirine güç vermek ve hızı ve çapı artan saldırılara karşı direnişi sürekli kılabilmek gerekiyor.

Öne çıkarılıp parlatılan görüntüye aldanmamak gerekiyor. Ülkede sadece bir diktatörlük inşa edilmiyor. Saldırı altında ezilmeye çalışılan toplumsal güçler de kendi ihtiyaçları doğrultusunda hareket halindeler. Diktatörlüğün saldırılarına karşı kendisini savunan halkın hareketi, kimi zaman hızlanıp bazen yavaşlayarak, inişli çıkışlı bir seyir halinde sürüp gidiyor.
Halkın hakları var, halkın haklarını savunması meşrudur ve zaten halk haklarını savunuyor!
Diktatörün hizmetindeki basının gösterdiği gibi, diktatörlüğün olağanüstü güçlü olduğu ve halkın zavallıca ezildiği doğru değil.
Halk, bütün olumsuz koşullara rağmen, 7 Haziran seçimlerinde ve 16 Nisan referandumunda kendi gücünü netçe gösterdi. Seçimlerde gerçek kazanan ve kaybedenin kim olduğunu herkes biliyor: Halk kazandı, ama aslında kaybedenler hile ve zor yoluyla kazandıklarını ilan ettiler.
Sadece seçimlerde değil, bütün toplumsal güçler, artık bir terör noktasına sıçrayan olağanüstü baskılara rağmen direniyor. Tümüyle yok edilmeye çalışılan haklarını savunmaya ve hatta yeni ihtiyaçlarını da dillendirip, kazanmaya çalışıyor.
Ancak, halk güçleri, parçalı ve henüz süreklilik yakalayamayan bir direniş yürütebildiği için, yüksek kazanımlar elde edemiyor. Ortaklaşmak, birbirinden güç alıp birbirine güç vermek ve hızı ve çapı artan saldırılara karşı direnişi sürekli kılabilmek gerekiyor.

Meclislerde ortaklaşalım!

Şimdi, bütün halk güçlerinin meclislerde örgütlenerek haklarını daha güçlü savunmasının zamanıdır.
Meclisler, her toplumsal alan için ayrı ayrı kurulabileceği gibi, semtler, şehirler, işçi havzaları, bölgelerde de kurulabilir.
Meclisler, gasp edilen haklarının peşinde olan herkesin savunma alanıdır.
Meclisler, zamanın akışıyla ortaya çıkan-çıkacak yeni ihtiyaçların saptanıp savunulmasının da en güçlü alanıdır.
Meclisler, halkın içindeki bütün görüşlerin kendisini ifade edeceği özgür tartışma alanıdır.
Meclisler, açık ve meşru halk mekânları ve kürsüleridir, hareketleri de açık ve meşru olacaktır.
Farklı güçlerle farklı yereller ve alanlar için kurulan meclisler, ülke çapında da ortaklaşabilir.

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Mert Can Hepgoncalı
Adres: Hüseyinağa Mah. İstiklal Cad. Balo Sok. No: 29/3 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza, No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00